

DE STER

Maart 1980
80ste jaargang · Nummer 3

GM

M20551

3838DU

v.80

1980

DE STER

Uitgave van De Kerk
van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen

Maart 1980
80ste jaargang
Nummer 3

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Hugh W. Pinnock.

Redacteur kerkelijke tijdschriften: M. Russell Ballard.

Redactie De Ster: Larry A. Hiller, Carol Larsen, Roger Gylling, Henri J. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Mauritsstraat 100, 3583 HW Utrecht.

Nieuwsredacteur: Dirk van Boxel, Ringkantoor, postbus 84084, 2508 AB Den Haag.

Inhoudsopgave

Eeuwige beginselen der waarheid. <i>Marion G. Romney</i>	1
Uw roeping: Vreugdebron of slavenwerk. <i>Larry Hiller</i>	4
Neem de tijd voor uw huwelijk. <i>Lindsay R. Curtis</i>	10
Jezus: de volmaakte leider. <i>Spencer W. Kimball</i>	14
Overzicht van de kerkgeschiedenis en de wereldgeschiedenis 1847-1877.....	18
Een oord in het westen, 1847-1877. <i>Glen M. Leonard</i>	19
Respect voor normen. <i>Ezra Taft Benson</i>	25
„Mijn studie van de astrologie”. <i>James E. Talmage</i>	26
Wat hebben de Schriften over de astrologie te zeggen?.....	27
Een hecht gezin. <i>Richard M. Romney</i>	28
Geef een toespraak. <i>Eric en Gail S. Grover</i>	32
U, de leiders van 1988. <i>M. Russell Ballard</i>	36
De gang van zaken. <i>Patricia A. Azure</i>	41

Kinderster

De zeemeewen van Louisa. <i>Carla Zeeman</i>	1
De verwachting van Janet. <i>Marjorie B. Newton</i>	4
Eieren te koop. <i>Franklin D. Richards</i>	6
Voor de grap	8

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041 434,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
Bf. 330 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00.

© 1980 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

Op de omslag: „*Inschepping van de heiligen te Liverpool*” geschilderd door Ken Baxter.

De „Ellen Maria”, hier in de haven van Liverpool, verliet op 1 februari 1851 met heiligen aan boord de haven, zij zouden in de Verenigde Staten een nieuw leven aanvangen. Het origineel van dit schilderij hangt in het gebiedskantoor van de Presiderende Bisschop te Birmingham (Engeland).

Eeuwige beginselen der waarheid

Door president Marion G. Romney
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

De Heer heeft ons door middel van openbaring eeuwige beginselen der waarheid gegeven om ons te leiden. Deze openbaringen staan in de Leer en Verbonden, het Boek van Mormon, de Bijbel en de Parel van Grote Waarde.

In zijn voorwoord van de Leer en Verbonden zegt de Heer:

„Omdat Ik, de Here, wist, welk een onheil er over de inwoners der aarde zou komen, riep Ik Mijn dienstknecht Joseph Smith jr., en sprak tot hem van de hemel, en gaf hem geboden;

En Ik gaf eveneens geboden aan anderen, dat zij deze dingen aan de wereld moesten bekendmaken.” (LV 1:17,18.)

In genoemde documenten en in andere Schriftuur liggen de eeuwige beginselen van waarheid opgesloten.

Deze leiden de mens veilig door de sterfelijkheid naar het eeuwige leven, indien hij zich eraan houdt.

„Ik, de Here, (ben gewillig) deze dingen aan alle vlees bekend te maken; Want Ik ben geen aannemer des persoons.” (LV 1:34,35.)

Als reden om de eeuwige beginselen der waarheid te openbaren gaf de Heer onder meer het volgende op: Opdat de mens niet bij zijn medemens te rade zou gaan, noch in de arm des vlezes vertrouwen, maar in God zou vertrouwen; opdat het geloof op aarde zou groeien; dat de mens in zoverre hij zou dwalen dat zou mogen weten; dat hij in zoverre hij naar wijsheid zou zoeken, zou worden onderricht; dat hij in zoverre hij zou zondigen, zou worden bestraft, opdat hij zich zou bekeren; en opdat hij in zoverre hij nederig zou

zijn, sterk gemaakt zou worden en van omhoog gezegend worden en kennis zou mogen ontvangen. (Zie LV 1:19,25-28.)

De meeste mensen hebben deze geopenbaarde beginselen niet als gids voor hun leven aanvaard, maar wij, de leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, hebben dat wel. Het lijkt mij daarom dat wij alles dienen te doen in het licht van ons begrip en ons getuigenis van deze eeuwige beginselen. Mijn ervaring leert mij dat wij een voortdurende behoefte hebben om onszelf steeds weer aan deze gang van zaken te wijden.

De wereld om ons heen is vol praktijken en zienswijzen die voortdurend gericht zijn op het verlagen van gedragsnormen, die ons willen beroven van de geest van het evangelie en ons willen aanmoedigen om stilzweigend aan de geopenbaarde beginselen der waarheid voorbij te gaan. Wij kunnen dit kwaad alleen maar met goed gevolg bestrijden door hetgeen de Heer hierover heeft gezegd aanhoudend na te slaan en te overdenken.

Tijdens de Eerste Wereldoorlog heeft president Joseph F. Smith de nadruk op deze waarheid gelegd, toen hij sprak:

„Wij horen steeds dat wij in een gevaarlijke tijd leven. Wij leven inderdaad in een gevaarlijke tijd, maar ik heb geen aanvallen van angst. Die

krijg ik niet. Ik ben van plan zo te leven dat ik die niet krijg. Ik stel mij voor zo te leven dat ik onvatbaar ben voor de gevaren van de wereld, indien het mij mogelijk is zo te leven door gehoorzaam te zijn aan de geboden van God en aan Zijn wetten die mij als richtsnoer zijn geopenbaard. Wat er ook met mij moge gebeuren, indien ik mij maar overeenkomstig mijn plicht gedraag, indien ik op goede voet sta met God, indien ik de vriendschap van mijn broeders waardig ben, indien ik onbevlekt voor de waarheid kan staan, zonder smet, zonder overtreding van de geboden van God, wat doet het er toe wat er met mij gebeurt? Ik ben altijd bereid, indien ik er zo over denk en mij zo gedraag. Het doet er in het geheel niets toe. Daarom maak ik mij geen zorgen en heb ik geen gevoelens van angst.” (*Evangelieleer*, blz.88.)

Ziet u hoe zeker hij zich voelde, omdat hij door een rechtvaardige levenswijze was vastgesjord aan de mast van de eeuwige beginselen der waarheid.

Van harte hoop ik dat wij door studie, geloof en gebed de eeuwige beginselen der waarheid indachtig kunnen blijven, en dat ons getuigenis van deze beginselen blijft toenemen opdat wij altijd in het licht van deze beginselen zullen handelen. Indien wij dat toepassen, zullen wij, ongeacht strijd in de wereld om ons heen, in vrede met onszelf leven. □

Uw roeping: Vreugdebron of slavenwerk

Door Larry Hiller

Het lijkt mij toe alsof de Heer niet alleen verlangt dat wij in zijn koninkrijk dienen, maar dat wij dat ook gewillig en opgewekt doen. Toch heb ik als bisschop gezien hoe sommige mensen hun roeping aarzelend en uit plichtsbefes aanvaardden en daarna op dezelfde wijze met die roeping omgaan — aarzelend en bijna zonder voldoening. Anderen aanvaardden hun roeping enigszins beschroomd, maar zij worden er gelukkig door en zij maken er een succes van. In beide gevallen heeft de bisschop de roepingen biddend en zorgvuldig overwogen en gevoeld dat de Geest onze keuze bevestigde.

Waarin schuilt het verschil? Waarom lijken sommige mensen gelukkig en voorspoedig in hun kerkelijke roeping, onverschillig wat het moge zijn? Is het toevallig een bijzonder type dat begaafder is en meer capaciteiten heeft dan anderen? Of zijn er beginselen en technieken die ieder kan gebruiken om meer vreugde uit een kerkelijke roeping te putten en er succes mee te hebben?

Een aanwijzing komt via het gesprek dat ik onlangs had met Brenda, een collega op mijn werk. Ongeveer twee maanden voor ons gesprek was Brenda als secreta-

resse van de Jonge-Vrouwen in de wijk geroepen. Ze had in die tijd gezegd dat ze niet erg enthousiast was over haar nieuwe roeping. Ik was dus stomverbaasd toen ze op mijn vraag of ze haar nieuwe roeping al wat leuker begon te vinden, antwoordde dat ze er nu weg van is. Wat was er gebeurd?

„Ik heb altijd geloofd dat je nooit een roeping van de bisschop mag weigeren,” antwoordde Brenda, „Toen onze bisschop op die bewuste dag naar ons huis kwam en mij vroeg of ik de kerk als Jonge-Vrouwen -secretaresse wilde dienen, kon ik hem dus niet afwijzen. Maar ik kon mijzelf er ook niet toe brengen om volmondig ‚ja’ te zeggen. Ik had al enkele keren met de Jonge-Vrouwen gewerkt en ik moet tot mijn schande zeggen dat ik het haatte. Welnu, de bisschop dacht dat mijn zwijgen ‚ja’ betekende en de eerstvolgende zondag ontving ik tijdens de avondmaalsvergadering de vereiste steun. Ik moet zeggen dat ik mij als een martelaar voelde toen ik mijn nieuwe roeping aanvaardde.”

Natuurlijk vroeg ik Brenda daarna hoe het kwam dat zij er nu zo anders tegenover stond. Haar ervaring plus wat ik van anderen heb geleerd en wat ik zelf heb

ervaren leidt mij tot de volgende slotsom: wij kunnen vreugde in onze roeping vinden mits wij leren enkele beginselen en technieken toe te passen.

1. Stel u open — voor uw roeping, voor uzelf en voor degenen met wie u door uw roeping moet werken en dienen.

Hoewel Brenda geen prettige ervaringen had opgedaan in haar werk met de jonge vrouwen, besloot zij dat zij nu zo veel mogelijk goeds in haar nieuwe roeping wilde ontdekken. „Ik vastte en bad dat ik mijn roeping anders mocht gaan zien,” vertelde zij me. „Ik heb mijn man zelfs gevraagd om mij een speciale zegen te geven.” Brenda gaf dus duidelijk de

voorkeur aan verandering van haar houding ten opzichte van haar roeping, boven het aanvaarden van een afkeer van een roeping.

Van een bisschop die ik ken, komt een voorbeeld van het veranderen van iemands mening over zichzelf. Hij placht zich te verbazen over het deel van zijn patriarchale zegen waarin stond dat hij eens een leider van mensen zou zijn en dat hij tot veel leidinggevende posities in de kerk zou worden geroepen. Hij wist dat hij gewoon geen leiderstype was. Maar hij werd op een gegeven moment tot raadgever in het presidium van het ouderlingenquorum geroepen en later tot president. Hij vergaarde kennis en ervaring en hij ging voort de kerk te dienen, eerst als president van twee andere ouderlingenquorums, daarna als

hogeraadslid en nu als bisschop. Hij zegt hierover; „Het is verbazend hoe lang ik erover deed om te ontdekken dat de Heer mij beter kent dan ik mijzelf. Ik verlang nog steeds niet naar leidinggevende taken, maar ik weet dat de Heer mij de nodige hulp zal geven als ze komen, mits ik alles doe wat ik kan.”

Het openstellen voor anderen is een van de belangrijkste eigenschappen die wij kunnen ontwikkelen. Mensen, daar gaat het om in de kerk en iedere roeping vraagt niet alleen dat wij met anderen samenwerken, maar ook dat wij anderen dienen. Dus de wijze waarop wij denken over degenen met wie wij werken en dienen is van het grootste belang voor ons geluk met en het welslagen van onze roepingen.

Tot voor kort had ik enkele babyfoto's van mijn kinderen in mijn portefeuille. Sinds die foto's genomen werden zijn mijn kinderen gegroeid, hebben zich ontwikkeld en zijn veranderd. Wij dragen maar al te vaak veel te oude beelden van andere mensen in ons geheugen mee — ook andere mensen groeien, ontwikkelen zich en veranderen geestelijk. Dikwijls vormen wij een mening over anderen en later ontdekken wij — wanneer wij eenmaal in de gelegenheid zijn gesteld om nauw met hen samen te werken — dat wij ons eerst hebben vergist.

Ik ken een meisje dat vroeger bij mij op de middelbare school een heel slechte reputatie had. Ik weet niet hoeveel van die reputatie berustte op boosaardige geruchten en hoeveel op waarheid. Maar ze ging om met een opstandig stel dat heel wat regels overtrad. En hoewel zij lid was van de kerk zag men haar dikwijls roken en drinken. Na de diploma-uitreiking heb ik haar in jaren niet meer gezien, noch aan haar gedacht. Als iemand mij gevraagd zou hebben wat het voor meisje was, zou ik alleen maar het

meisje hebben kunnen beschrijven dat ik op school oppervlakkig kende.

Maar toen, meer dan vijf jaar na die middelbare schooltijd, was ik op een avond in de tempel en ik hoorde de naam van dat meisje oplezen van de lijst met bruidjes die op het punt stonden aan hun echtgenoot te worden verzegeld. Wat heerlijk was het om te zien welke grote verandering er klaarblijkelijk in haar leven had plaatsgevonden. Maar het had geen verrassing voor me mogen zijn, want het evangelie verandert de mensen voortdurend.

2. Leer degenen lief te hebben met wie u geroepen bent om te dienen.

Dit heeft een nauw verband met het openstellen voor anderen. Wij moeten anderen niet alleen liefhebben omdat het het tweede grote gebod is, maar omdat liefde vreugdevol dienstbetoon maakt van plicht en omdat u nooit het hart van iemand kan raken totdat u hem liefhebt en hij dat voelt.

Een eenvoudige methode om u te helpen om iemand die helemaal niet zo liefelijk lijkt lief te hebben, is het gebruik van uw verbeelding. Probeer u een getuigenisvergadering voor te stellen die in de verre toekomst wordt gehouden. Verbeeldt u dat die persoon daar met tranen in zijn ogen staat en een krachtig getuigenis geeft van de liefde van de Heiland en van de beginselen van bekering en vergeving. Dat is mogelijk, weet u. Het komt veel en door de hele kerk voor. Dus leer de mensen te zien zoals ze met uw hulp en met de hulp van uw hemelse Vader kunnen worden.

3. Leer uw plicht en doe die.

In de Leer en Verbonden zegt de Heer: „Laat daarom nu een ieder met zijn plicht *bekend worden*, en het ambt, waartoe hij is aangesteld, met alle ijver leren *uitoefenen*.” (LV 107:99; cursivering toegevoegd.) Soms hebben wij de neiging tegen de Heer te zeggen: „Help mij om dit werk leuk te vinden en dan zal ik het doen” in plaats van dat wij bidden om hulp om het goed te doen, zodat wij ervan kunnen genieten.

Ik waardeer het verhaaltje dat een van de broeders vertelde over een getuigenisvergadering voor zendelingen, die hij bezocht. Een zendingeling stond op en zei: „Ik geniet werkelijk van wat ik doe.” Daarna wachtte hij even en dacht na, toen vervolgde hij: „Weet u, ik geloof, dat dat het enige is waarvan ik *kan* genieten.”

4. Zorg voor meer inzicht.

Streef ernaar om alle mogelijkheden te zien die uw roeping heeft om aan het opbouwen van het koninkrijk en van mensen bij te dragen. U leert hierdoor de betekenis en het doel van uw roeping begrijpen.

Brenda zegt dat dit betere inzicht veel te maken heeft met de vreugde die zij van haar roeping ondervindt. „Alleen maar getallen op rapporten invullen en kruisjes op presentielijsten zetten, had nauwelijks iets voor me te betekenen. Ik werd me er toen van bewust dat ik de klasadviseuses en het Jonge-Vrouwen-presidium hielp om de activiteit van elk meisje bij te houden. Ik zorgde ook voor

de inlichtingen die de bisschop nodig had om die uiterst belangrijke jaarlijkse interviews met elk meisje te kunnen houden. Dus in plaats van een onpersoonlijke roeping te hebben, die alleen maar met statistieken te maken had, ontdekte ik dat ik mensen kon helpen door mijn roeping goed te vervullen.”

Huisonderwijs is een goed voorbeeld van een roeping die slechts een corvee

Wanneer de Heer ons door zijn dienstknechten roept, houdt hij met al onze talenten en behoeften rekening. De roeping geldt voor de hele persoon. De verborgen talenten die alleen aan het licht komen als we alles doen wat we kunnen, zijn daarbij inbegrepen.

schijnt totdat men er meer inzicht in krijgt. Alle geslaagde en gelukkige huisonderwijzers die ik ken, zien zichzelf als de helpende hand van het gezinshoofd, als het erom gaat om diens gezin te sterken en als een uiterst belangrijke schakel tussen het gezin en de priesterschapsleiders. Zij zien de gezinnen die hen zijn toegewezen als meer dan een statistiek.

5. Zet u helemaal in.

Wanneer de Heer ons door zijn dienstknechten roept, houdt Hij met al onze talenten en behoeften rekening. De roe-

ping geldt voor de hele persoon. De verborgen talenten die alleen aan het licht komen als we alles doen wat we kunnen, zijn daarbij inbegrepen.

Wanneer de Heer ons opdraagt om Hem met ons hele hart, macht, verstand en sterkte te dienen (zie LV 4:2), bedoelt Hij zeker niet alleen het zendingswerk. Hoe meer wij ons inzetten, hoe meer wij vooruitgaan wat succes, groei en vervulling betreft.

6. Zoek succes.

Wanneer wij een langdurige en moeilijke taak hebben, is elk succes onderweg als een koele dronk water op een lange, stoffige trektocht.

Een huisonderwijzer vertelt het volgende over een ervaring die hem het gevoel gaf dat hij succes had en die hem sindsdien vele malen door moeilijke problemen geholpen heeft: Ik was eens toegevoerd aan een gezin dat matig actief was, maar dat toch niet voldoende toewijding leek te hebben om alle beginselen van het evangelie toe te passen. Ik bad om te mogen weten wat ik met hen moest bespreken, en wat op dat tijdstip het belangrijkste voor hen zou zijn. Ik werd geïnspireerd om over het beginsel vasten te spreken. Zij bleken nou net dat beginsel zelf al te hebben besproken en ik kon enkele vragen beantwoorden waar zij mee zaten en hen aanmoedigen om dat beginsel te gebruiken. Een van de kinderen had nog nooit eerder gevast, maar zij beloofde om de volgende vastenzondag te vasten, na afloop straalde ze toen zij kon vertellen dat het een heerlijke ervaring was geweest.

Die ene ervaring gaf me nieuwe moed en motiveerde me om als huisonderwijzer

meer successen te boeken. Elk volgend succes gaf mij opnieuw het gevoel dat ik mij werkelijk bezig hield met iets dat de moeite waard was. Zelfs nu helpen enkele van de successen die ik lang geleden heb behaald mij omdat zij mij als huisonderwijzer motiveren en inspireren, als resultaat daarvan ondervind ik werkelijk veel vreugde in die roeping.

7. Leer de roeping in uw leven in te passen

Indien u er niet genoeg tijd aan besteedt, zult u niet slagen en indien u er te veel tijd aan besteedt, zult u misschien iets verwaarlozen dat misschien even belangrijk of zelfs belangrijker is. Daarom moeten wij allen af en toe de tijd nemen om ons af te vragen of wij onze tijd wel zo verstandig besteden als wij kunnen. Doen wij op die tijd werkelijk wat het noodzakelijkste is?

Onderzoeken van de zakenwereld hebben aangetoond dat ongeveer twintig procent van het werk tachtig procent van de resultaten oplevert. De overige tachtig procent van het werk is nodig voor de resterende twintig procent van de resultaten. Het is dus duidelijk dat wij onze tijd het beste kunnen besteden indien wij kunnen leren om twintig procent van ons werk met ons gezin, voor onze roeping en voor onszelf zo te doen dat het tachtig procent van de resultaten oplevert.

Voorbeeld: Ik moet mijn kinderen aandacht geven. Als ik ze meeneem naar de bioscoop, zijn we twee uur samen, maar we praten niet, we kijken en luisteren alleen maar naar de film. Als we daarentegen een uur samen gaan wandelen of samen in de tuin werken, kunnen we praten en van elkaars gezelschap genie-

ten. Het is waar dat ik meer in minder tijd kan bereiken als mijn werkschema erg overladen is, als ik maar selectief werk. Ik kan in feite soms aan twee of meer behoeften tegelijkertijd voldoen zoals wanneer ik samen met mijn kinderen de tuin wiedt.

Als wij dat toestaan zullen andere mensen en omstandigheden dagelijks elke minuut van onze tijd in beslag nemen. Wij moeten weten wat onze prioriteiten zijn en daarna selectief zijn bij het bepalen van wanneer en hoe wij aan deze prioriteiten gaan werken. Alleen in dat geval weten wij, wanneer wij 'nee' moeten zeggen als er een aanslag op onze tijd wordt gepleegd. Alleen dan hebben wij tijd voor zaken die werkelijk belangrijk zijn: onze band met de Heiland, het geestelijk welzijn van ons gezin, onze dienst in het koninkrijk van de Heer en ons beroep.

8. Leef zodat u het gezelschap van de heilige Geest hebt.

Indien wij vreugde aan onze roeping willen beleven is dit het allerbelangrijkste beginsel dat wij moeten toepassen. De Geest kan in uw geheugen oproepen wat u op het moment dat u het nodig hebt moet weten. Met de hulp van de heilige Geest kunt u uw verborgen talenten ontdekken en ontwikkelen, indien de Heer

wil dat u die gebruikt. Hij kan u helpen om verder te zien dan uw gewone taken en inzicht te krijgen van uw deel bij het opbouwen van het koninkrijk. Hij kan u troosten als u ontmoedigd bent, u inspireren wanneer u in de war bent, u steunen als u vermoeid bent en uw hart met vreugde vervullen wanneer uw handelingen aangenaam zijn voor de Heer.

Dit houdt niet in dat uw werk in de kerk een aaneenschakeling behoort te zijn van voldoening en geluk. Ik geloof dat het beginsel der tegenstelling op dit gebied evenzeer van toepassing is als op elk ander facet van het leven. Wij groeien door met onze gevoelens van ontmoediging, ontoereikendheid en vermoeidheid te worstelen. De meesten van ons kunnen echter veel meer voldoening en tevredenheid uit onze roeping halen dan wij gewoon zijn, door eenvoudigweg de juiste beginselen toe te passen, door ons met hart en ziel aan het werk des Heren te wijden — onverschillig wat onze roeping moge zijn. Als „de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben” (2 Nephi 2:25) dan moeten zij zeker in staat zijn om die te beleven in de dienst des Heren.

De vreugde die wij aan onze kerkelijke roeping kunnen beleven bestaat uit de innerlijke tevredenheid over een taak die goed werd uitgevoerd, uit de warmte en liefde die wij voelen als wij iemands leven ten goede hebben beïnvloed en bovenal uit de lieflijke verzekering die wij ontvingen als de Geest „goed zo” fluistert. □

Neem de tijd voor uw huwelijk

Door Lindsay R. Curtis

Een van mijn vrienden, een succesvol winkelier, vertelde mij het grootste geheim van zijn eigen succes — en dat is niet zijn vaardigheid om iets te verkopen. Dat heeft hij ontdekt op de dag toen de telefoon ging, terwijl hij de ene klant stond te helpen en de volgende al stond te wachten. Degeen die de telefoon had aangenomen zei: „Ik geloof dat het je vrouw is, Ralph.”

„Hallo, schat”, zei een stem aan de andere kant van de lijn. „Hoe is het me je?” „Best, lieveling, maar erg druk. Wat is er aan de hand? Waarom bel je me op?” Er viel een korte stilte. Toen zei Betty met een verstikte stem: „Ik wilde alleen maar even de stem van een volwassene horen. Het spijt me dat ik je lastig gevallen heb, terwijl je het zo druk had.”

Ralph hield veel van Betty, hij zei dat hij meer van haar hield dan van iets anders op aarde en plotseling realiseerde hij zich dat Betty thuis zat met vier kindertjes die nog niet naar school gingen, ze kwekten, speelden en ruzieden, maar ze hadden haar steeds nodig. Zij had het ook druk — en ze was teleurgesteld.

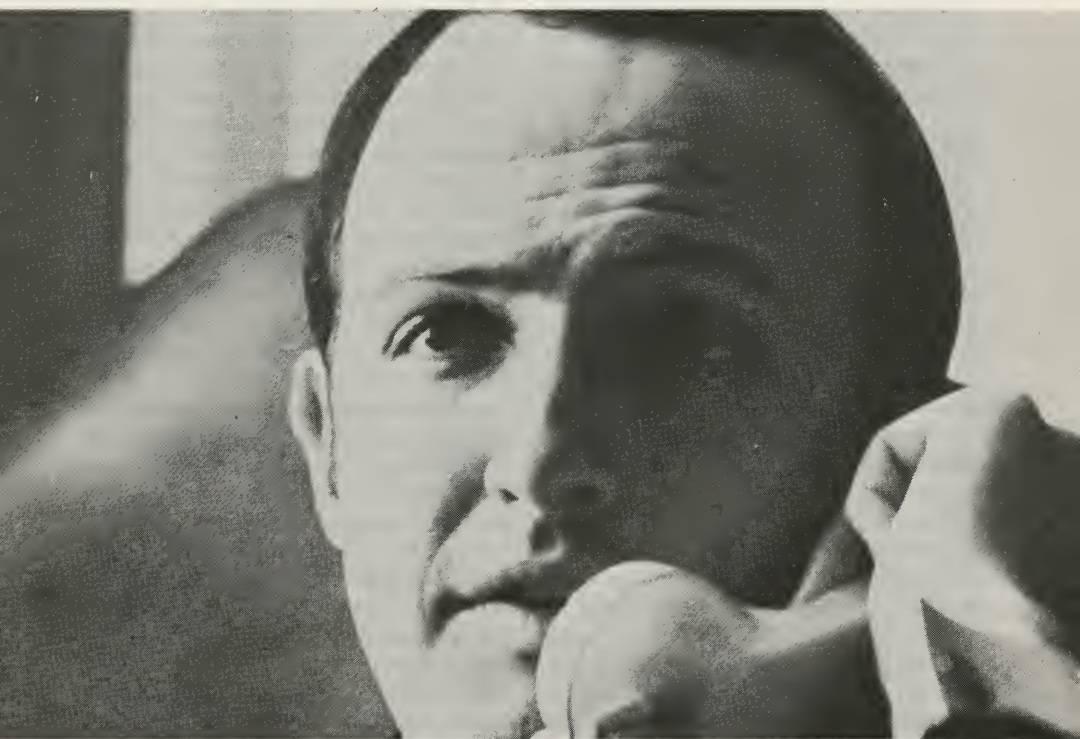
Ralph nam wijselijk meteen de tijd om zich te verontschuldigen en Betty te vertellen hoe veel hij van haar hield en haar te verzekeren dat zij hem altijd mocht

opbellen, vervolgens sprak hij met haar af om 's avonds ergens te gaan eten.

De ontdekking van Ralph? „Daar Betty voor mij de belangrijkste persoon op aarde is, heeft zij als eerste het recht om beslag op mijn tijd te leggen. Sinds ik geleerd heb haar dat te geven, is ze gelukkiger. Ik ben gelukkiger en daardoor kunnen we allebei beter ons werk doen.” Ik heb door eigen ervaring ontdekt dat mensen die het druk hebben de les van Ralph moeten leren of de gevolgen moeten dragen die bestaan uit zich ongelukkig voelen en minder presteren. Als gynaecoloog werk ik het grootste deel van mijn tijd met vrouwen en velen hebben mij hun gevoelens over de manier waarop hun man zijn tijd besteedt toevertrouwd.

Bart is evenals Ralph een succesvol man; maar zijn vrouw vertrouwde mij toe: „Bart is altijd weg en daar heb ik begrip voor. Maar hij kan 's avonds net zo goed ook weggaan. Het enige wat hij doet is thuiskomen en eten, en daarna haast hij zich naar een vergadering in de kerk of valt voor de TV in slaap. Hij is eigenlijk dag en nacht weg. Misschien wordt het anders als hij met pensioen gaat. . . maar dat duurt nog tien jaar.”

De man van Ruth daarentegen heeft als

ondernemer vol energie, zojuist een nieuwe zaak geopend. Hij heeft er al een hele rij. Ik vroeg: „Maar betekent dat dan niet dat hij je meestal alleen laat? Heeft hij ooit tijd voor zijn gezin?”

„Hij reist wel erg veel,” gaf Ruth toe. „Maar als hij thuis is, hebben we het samen zo heerlijk dat ik dat wel hebben kan. Hij belt me vaak op en neemt mij of een van de kinderen mee, als dat mogelijk is.” Ze keek op met een uitdrukking vol blijde verwachting. „En hij komt morgen weer thuis!”

Hij heeft zijn les geleerd.

Iets anders dat ik heb ontdekt. Het maakt echt niet uit of de echtgenoot weg is voor zaken of voor de kerk. Als hij er

geen tijd voor uit trekt, wordt de buitengewoon belangrijke huwelijksband toch verwaarloosd.

Een andere vriend van me is een vriendelijke en begrijpende bisschop. Hij zei onlangs: „Dottie en ik zien er echt naar uit om, nadat ik ben ontheven samen wat te gaan doen.”

Ik ken Dottie. Ze bijt liever haar tong af dan te klagen of hem het gevoel te geven dat zij hem niet steunt, maar ze is eenzaam. „Hoe moet het nu dan?” vroeg ik. „Als deze roeping voltooid is, heeft de Heer vast wel iets anders voor je, weet je.”

„Maar nu heb ik gewoon geen tijd!” protesteerde hij.

Ik ken een ringpresident die tijd maakt. Hij schat hoeveel tijd een probleem of een vergadering mag kosten en hij stelt het wekkertje op zijn horloge overeenkomstig die tijd af. Zijn raadgevers en zijn hogeraadsleden hebben geleerd zich aan de agenda te houden en kort en krachtig te rapporteren. Hij geeft hen niet alleen tijd om bij hun gezin door te brengen — hij verwacht dat ze dat ook doen. En de vrouwen in zijn ring weten dat te waarderen!

Laat u mij enkele aanwijzingen geven die in het bijzonder bestemd zijn voor diegenen die vinden dat hun zaak, de kerk of het werk voor de gemeenschap de tijd die voor hun gezin bestemd is volledig opsloopt.

1. Delegeer zo veel mogelijk. De roeping „assistent-administrateur” kan een volledige baan worden, indien u tevens probeert de afspraken voor de bisschop te regelen, de typiste van de wijk, de conciërge en de historische administrateur te zijn. Doe uw werk — en laat anderen hun werk doen. De beste bisschoppen die ik ken, zijn degenen die hun raadgevers zo opleiden dat beiden in staat zijn om hem te vervangen.

Een ringpresident die doeltreffend werkte, adviseerde zijn hogeraadsleden: „Kom op onze vergadering niet met problemen. Kom met oplossingen.” Het is wel duidelijk dat het bespreken van de oplossing vlugger gaat dan het bespreken van het probleem, en dat bespaart ieders tijd.

2. Organiseer uw tijd. Een deel van deze taak houdt in dat u nauwkeurig berekent hoe veel tijd er voor het vervullen van bepaalde taken nodig is. Het bijhouden van een staat heeft mij geholpen om het gebruik van mijn tijd beter te beoordelen. Kan een briefje of een telefoontje hetzelfde teweegbrengen als een vergadering? Kan u uw reistijd inkorten door de mensen voor een interview naar uw

kantoor te laten komen, in plaats van hen allen af te reizen? Zijn er methoden waardoor u de problemen kan zien ontstaan en hen vervolgens kunt voorkomen in plaats van te wachten tot zij tot noodsituaties zijn uitgegroeid?

Ik geloof stellig in interviews die bestemd zijn om iets te voorkomen, niet alleen voor bisschoppen en de presidenten van ouderlingenquorums, maar ook voor leerkrachten van de zondagschool, huisonderwijzers, vaders en echtgenoten. Het soort oprechte communicatie dat tot stand komt in een interview dat op de juiste wijze wordt geleid, kan een eenheid van doel voor wederzijds begrip betekenen en een fundament leggen. Dat op zich zal veel problemen uit de weg ruimen.

3. Houd bepaalde avonden vrij voor het gezin — niet alleen de gezinsavond, maar een avond waarop u en uw vrouw uw verhouding zonder onderbreken kunt versterken.

Ik weet van de kwaliteit van mijn eigen huwelijk dat niets belangrijker is dan onze verhouding, dat de tijd die ik eraan besteed mij uiteindelijk tijd — als ouder, als werker in de kerk en in mijn beroep — zal besparen.

4. Deel uw tijd in. Ik ben ervan overtuigd dat mensen die het druk hebben geen tijd „hebben” — zij zoeken tijd en maken tijd. Als wij er twee weken van tevoren op rekenen, kunnen mijn vrouw en ik gemakkelijk een avond voor elkaar vrij houden. Ik kan het alleen niet altijd vierentwintig uur van tevoren zeggen.

Het voorbereiden brengt net zulke fijne resultaten voor een kort tijdsbestek. Als dokter met veel patiënten in de wachtkamer, kon ik nog twee rustige minuten vinden om mijn vrouw te bellen. Zij scheen het te waarderen en ik ging altijd met vernieuwde ijver weer aan het werk. Nog een mogelijkheid om tijd te „vinden” was samen met mijn vrouw te gaan

lunchen, in plaats van elke dag bij mijn collega's te gaan zitten. Ook hier zijn de voordelen in persoonlijke energie die ontstaat door de vernieuwde liefde en waardering extraatjes voor de uitoefening van mijn beroep die geen enkele collega, hoe aardig ook, mij gegeven zou kunnen hebben.

5. Complimenteer elkaar. Iedereen heeft tenminste één sterk punt. Wanneer daaraan gebouwd wordt, komen de andere punten vanzelf. Ik weet dat ik liever elke zenuw inspan dan mijn vrouw teleur te stellen, niet alleen omdat ik haar gelukkig wil maken, maar omdat zij mij zo onophoudelijk gelukkig maakt. Het belangrijkste zinnetje in het huwelijk kan zijn „Ik ben trots op je.” Er zijn minder dan vijf seconden nodig om dat te zeggen.

Het Boek van Mormon herinnert ons eraan met „Want ziet, dit leven is de tijd voor de mens om zich voor te bereiden God te ontmoeten; ja, ziet, de tijd van dit leven is de tijd voor de mensen om hun

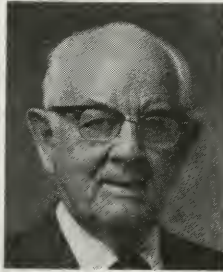
arbeid te volbrengen.” (Alma 34:32.) Broeder Neal A. Maxwell heeft het zo duidelijk gesteld „De tijd kent geen recirculatie.” Wij kunnen hem slechts eenmaal gebruiken.

Ik ken maar heel weinig mannen, zelfs de drukste onder hen, die eerlijk het gevoel hebben dat hun vrouw minder belangrijk is dan hun baan. En ik ken maar heel weinig vrouwen die echt zoveel tijd van hun man verlangen als hij aan zijn baan besteedt. Maar zij willen, en zij verdienen het eerlijk, voorrang bij het indelen van uw tijd. De uitdaging voor een man die het druk heeft, ligt hierin dat hij die tijd de hoogste prioriteit geeft. Ik garandeer u dat die tijd nooit verknoeid is. □

Dr. Lindsay R. Curtis, gynaecoloog, dient de kerk nu als president van het zendingsgebied California Oakland.

Jezus: de volmaakte leider

President Spencer W. Kimball

Er kan veel meer worden gezegd over het opmerkelijke leiderschap van de Heer Jezus Christus dan welk artikel of boek zou kunnen bevatten, maar ik wil graag op enkele van de eigenschappen wijzen die Hij op zo'n volmaakte wijze ten toon spreidde. Deze zelfde kwaliteiten zijn belangrijk voor ons allemaal, willen wij op een blijvende manier als leiders slagen.

Vastgestelde beginselen

Jezus wist wie Hij was en waarom Hij zich hier op deze aarde bevond. Dat hield in dat Hij vanuit een sterke positie kon leiden, eerder dan vanuit een onzekere of wankele positie.

Jezus handelde vanuit een uitgangspunt van vastgestelde beginselen of waarheden, eerder dan de regels op te stellen naargelang Hij ze nodig had. Bijgevolg was zijn stijl van leiden niet alleen correct, maar ook constant.

Verschillende keren zei Jezus, „Kom, volg Mij.” Zijn programma was er een van „doe wat Ik doe,” eerder dan „doe wat Ik zeg.” Met Zijn aangeboren begaafdheid had Hij een schitterende vertoning ten beste kunnen geven, maar daarmee zou Hij zijn volgelingen ver

achter zich hebben gelaten. Hij wandelde en werkte met hen die Hij diende. Zijn leiderschap was er niet een op afstand. Hij was niet bang voor innige vriendschappen; Hij was niet bang dat een intieme omgang met Hem een teleurstelling zou betekenen voor zijn volgelingen. De zuurdesem van het ware leiderschap kan anderen slechts verheffen wanneer wij samen zijn met hen die geleid moeten worden en hen dienen.

Jezus betrachtte de uiterste deugdzaamheid, met het gevolg dat toen de vrouw in het gedrang de zoom van zijn kleed aan kon raken, er kracht van Hem uit kon gaan (zie Marcus 5 : 24-34).

Anderen begrijpen

Jezus was een leider die luisterde. Omdat Hij liefhad met een volmaakte liefde, luisterde Hij zonder neerbuigend te zijn. Een groot leider luistert niet alleen naar anderen, maar ook naar zijn geweten en naar de ingeving van God.

Omdat Jezus van zijn volgelingen hield, kon Hij hun de waarheid zeggen en openhartig met hen spreken. Bij tijd en wijle berispte Hij Petrus omdat Hij hem liefhad, en daar Petrus een groot man

was, was hij in staat ten gevolge van deze berisping te groeien.

Het is een wijs leider of een wijs volgeling die „de terechtwijzing die ten leven is” aankan. Petrus was hiertoe in staat omdat hij wist dat Jezus hem liefhad, en zo kon Jezus hem voorbereiden op een zeer grote verantwoordelijkheid in het koninkrijk.

Jezus zag de zonde als verkeerd, maar kon ook inzien dat zonde voortkomt uit diepgewortelde, onbevredigde behoeften van de zondaar. Hierdoor kon Hij de zonde veroordelen zonder de persoon te veroordelen. Wij kunnen onze liefde voor anderen laten blijken zelfs wanneer het onze taak is om hen te corrigeren. Wij moeten diep genoeg in het leven van anderen kunnen kijken om de fundamentele oorzaken van hun mislukkingen en tekortkomingen te zien.

Onbaatzuchtig leiderschap

Het leiderschap van de Heiland was onbaatzuchtig. Hij zette zichzelf en zijn eigen behoeften op de tweede plaats, deed meer voor de mensen dan de plicht van Hem vereiste, en was onvermoeid, liefdevol en doeltreffend in zijn bediening. Veel van de problemen in de wereld van vandaag komen voort uit zelfzucht en een egocentrische houding, waardoor te veel mensen strenge eisen aan het leven en aan anderen stellen ten einde hun eigen verlangens te bevredigen. Dit is een regelrecht omdraaien van de beginselen en methoden die zo volmaakt werden uitgeoefend door Jezus van Nazareth, het volmaakte voorbeeld van leiderschap.

Het leiderschap van Jezus onderstreepte hoe belangrijk het is om anderen met begrip en inzicht tegemoet te treden, zonder enige poging om zeggenschap over hen uit te oefenen. Jezus gaf om de vrijheid van zijn volgelingen om te kunnen kiezen. Een van de problemen wat

betreft een manipulatief leiderschap, is dat het niet voortkomt uit liefde voor anderen, maar uit een behoefte om hen te gebruiken. Zulke leiders concentreren zich op hun eigen behoeften en verlangens en niet op de behoeften van anderen.

Jezus was in staat problemen en mensen in perspectief te zien. Hij kon heel zorgvuldig en op lange termijn de uitwerking van zijn woorden berekenen, niet alleen op hen die ze op dat moment zouden horen, maar ook op hen die ze tweeduizend jaar later zouden lezen. Maar al te dikwijls schieten wereldlijke leiders toe om problemen op te lossen door een eind te maken aan het leed van dat moment, en veroorzaken op die manier nog meer moeilijkheden en pijn voor de toekomst.

Verantwoordelijkheid

Jezus wist hoe Hij zijn discipelen moest betrekken in het levensproces. Hij gaf hen bepaalde, belangrijke dingen te doen ten behoeve van hun ontwikkeling. Jezus heeft voldoende vertrouwen in zijn volgelingen om zijn werk met hen te delen, zodat zij kunnen groeien. Dat is een van de grootste lessen van zijn leiderschap. Wanneer wij anderen opzij zetten zodat een opdracht vlugger en beter zal worden uitgevoerd, dan zal het werk zeker wel gebeuren, maar zonder de zo belangrijke groei en ontwikkeling van de volgelingen.

Jezus was niet bang om eisen te stellen aan hen die Hij leidde. Zijn leiderschap was neerbuigend noch slap. Hij had de moed om Petrus en anderen te roepen om hun netten te laten liggen en hem te volgen, niet na afloop van het visseizoen of na de volgende vangst, maar nu! Vandaag! Jezus liet mensen weten dat Hij in hen en in hun mogelijkheden geloofde en was zodoende vrij om hen te helpen hun

ziel te verruimen door middel van nieuwe prestaties.

Terwijl anderen Petrus als een visser zouden hebben gezien, kon Jezus hem zien als een machtig godsdienstig leider — moedig en sterk — die zijn stempel op een groot deel van het mensdom zou zetten. Wanneer wij van anderen houden kunnen wij hen helpen groeien door redelijke, maar wezenlijke eisen aan hen te stellen.

Jezus gaf mensen opdrachten die pasten bij hun capaciteiten. Hij overstelpte hen niet met meer dan zij aankonden, maar gaf hen voldoende om hun ziel te verruimen. Het ging Jezus om fundamentele zaken in de aard van de mensen en het teweegbrengen van blijvende en niet slechts oppervlakkige veranderingen.

Verantwoording afleggen

Jezus leerde ons dat wij verantwoording verschuldigd zijn, niet alleen voor onze daden, maar zelfs voor onze gedachten. Het is zo belangrijk dat we dit indachtig zijn.

Verantwoording afleggen is natuurlijk niet mogelijk zonder vastgestelde beginselen. Een goede leider zal bedenken dat hij zowel aan God als aan degenen die hij leidt verantwoording verschuldigd is. Door het afleggen van verantwoording van zichzelf te eisen is hij er beter toe in staat erop toe te zien dat anderen verantwoording afleggen van hun gedrag en verrichtingen. Mensen hebben de neiging hun werk te doen op het niveau dat door hun leiders wordt gesteld.

Een verstandig gebruik van tijd

Jezus leerde ons ook hoe belangrijk het is onze tijd verstandig te gebruiken. Dit wil niet zeggen dat men zich nooit kan ontspannen, want er moet tijd zijn voor bespiegeling en vernieuwing, maar er mag geen tijd worden verkwest. Hoe wij met onze tijd omspringen is van het al-

tergrootste belang en wij kunnen onze tijd goed beheren zonder rond te razen of boemoeziek te zijn.

Een verstandig beheren van onze tijd is eigenlijk een verstandig beheren van onszelf.

Wereldlijk leiderschap

Degenen die wij het meest liefhebben, bewonderen en respecteren als leiders van de menselijke familie verdienen deze gevoelens juist omdat zij op vele manieren de belichaming zijn van de kwaliteiten die Jezus in zijn leven en leiderschap ten toon spreidde.

Omgekeerd waren de leiders uit de geschiedenis die de meest tragische uitwerking hadden op het mensdom juist tragisch omdat zij welhaast volkomen ontbloomd waren van de kwaliteiten die de Man van Galilea bezat.

Waar Jezus onbaatzuchtig was, waren zij zelfzuchtig. Waar het Jezus ging om vrijheid, ging het hen om overheersing. Waar het Jezus ging om dienstbetoon, ging het hen om status. Waar Jezus tegemoet kwam aan de waarachtige behoeften van anderen, ging het hen om hun eigen behoeften en verlangens. Waar het Jezus ging om de ontwikkeling van zijn discipelen, trachtten zij de mensen te manipuleren. Waar Jezus vervuld was van deernis die in evenwicht werd gehouden door gerechtigheid, waren zij zo dikwijls vervuld met hardvochtigheid en ongerechtigheid.

Misschien zou geen van ons het volmaakte voorbeeld van leiderschap zijn, maar wij kunnen er allemaal ernstig naar streven dat grote ideaal te benaderen.

Ons potentieel

Een van de grootste leringen van de Man van Galilea, de Heer Jezus Christus, was dat u en ik reusachtige mogelijkheden in ons dragen. Toen Hij ons aanspoorde

om volmaakt te zijn, evenals onze Vader in de hemel volmaakt is, was Jezus ons niet aan het honen of sarren. Hij vertelde ons een machtige waarheid over onze mogelijkheden en ons potentieel.

Wij zijn nog niet zo volmaakt als Jezus was, maar tenzij degenen om ons heen kunnen zien hoe wij ons inspannen en onszelf verbeteren, zullen zij niet in staat zijn op ons te vertrouwen voor een voorbeeld en zullen zij niet kunnen geloven dat het ons ernst is met alles wat er moet gebeuren.

Wij hebben allemaal meer gelegenheid om goed te doen en goed te zijn dan wij ooit benutten. Die gelegenheden liggen overal om ons heen. Hoe groot ook de huidige kring van onze daadwerkelijke invloed is, als wij onze prestaties zelfs maar een klein beetje zouden verbeteren, zou die kring worden vergroot. Er zijn er velen die erop wachten om te worden aangeraakt en te worden liefgehad, als wij er maar voldoende om geven om onze prestatie op te voeren.

We moeten bedenken dat de mensen die wij tegenkomen op parkeerterreinen, kantoren, in de lift, en waar dan ook, dat gedeelte van het mensdom vormen dat ons door God is gegeven om lief te hebben en te dienen. Het zal ons weinig baten om te spreken over de universele broederschap van de mensen wanneer wij hen die om ons heen zijn niet als onze broeders en zusters kunnen beschouwen. Als ons proefje van de mensheid wat alledaags of zo heel klein lijkt moeten we denken aan de gelijkenis die Jezus ons gaf, waarin Hij ons eraan herinnerde dat grootheid niet altijd een kwestie is van maat of schaal, maar van de kwaliteit van ons leven. Wanneer wij goed omgaan met onze talenten en met de gelegenheden om ons heen, dan blijft dit niet onopgemerkt bij God. En aan hun die een goed gebruik maken van de gege-

ven kansen, zullen er zelfs meer gegeven worden!

De Schriften bevatten vele wonderbaarlijke praktijkgevallen van leiders die, in tegenstelling met Jezus, niet volmaakt waren, maar desalniettemin heel doeltreffend. Het zou ons allemaal veel goed doen ze te lezen — en ze dikwijls te lezen. Wij vergeten weleens dat de Schriften ons een eeuwenlange ervaring in het leiderschap bieden, en wat nog belangrijker is, de vastgestelde beginselen aan de hand waarvan waar leiderschap moet worden uitgeoefend wil het succes hebben. De Schriften zijn het instructieboek voor degenen die een leider wil worden.

De volmaakte leider

Wellicht is het belangrijkste wat ik kan zeggen over Jezus Christus, belangrijker dan al het andere wat ik heb gezegd, namelijk dat Hij leeft. Hij is werkelijk de belichaming van al die deugden en eigenschappen waar de Schriften ons over vertellen. Als wij dat te weten kunnen komen, dan zullen we de werkelijkheid over de mens en het heelal weten. Als wij die waarheid en die werkelijkheid niet aanvaarden, dan zullen wij niet in het bezit zijn van de vastgestelde beginselen of de alles te boven gaande waarheden aan de hand waarvan wij ons leven in geluk en dienstbetoon kunnen slijten. Met andere woorden, wij zullen het heel moeilijk vinden om een leider van betekenis te zijn, tenzij wij de werkelijkheid van de volmaakte leider, Jezus Christus, onderkennen en Hem het licht laten zijn waardoor wij de weg kunnen zien! □

Uit een toespraak gehouden voor de organisatie voor jonge presidenten te Sun Valley (Idaho) op 15 januari 1977.

Overzicht van de kerkgeschiedenis en de wereldgeschiedenis 1847-1877

- 1847 De pioniers bereiken de streek waar nu Salt Lake City is; Brigham Young, tweede president van de kerk.
- 1850-1854 Opening van veel zendingsgebieden in Europa; en ook in de Stille Zuidzee, in India en in Zuid-Amerika.
- 1852 Leer over het meervoudig huwelijk in het openbaar verkondigd.
- 1857 Federale troepen van de Verenigde Staten komen naar Utah.
- 1867 Voltooiing van het Tabernakel.
- 1846-1932 Periode waarin veel Europeanen naar het Amerikaanse continent emigreren.
- 1848 Spontane revoluties in Europa.
- 1849 Trek naar de goudvelden in Californië.
- 1850-1855 De Taiping opstand in China.
- 1853-1856 Krimoorlog.
- 1859 Charles Darwin publiceert zijn boek „On the Origin of Species by Natural Selection” (De oorsprong der soorten).
- 1861 Emancipatie van de Russische boer.
- 1861-1865 Burgeroorlog in de Verenigde Staten.
- 1864 Ontwikkeling van het pasteuriseren.
- 1865 De eerste antiseptische operatie.
- 1866 Pruisisch-Italiaanse oorlog tegen Oostenrijk.
- 1869 Young Ladies Retrenchment Association wordt georganiseerd (dit wordt later de JVOOV).
- 1874 De verenigde orde wordt opgericht.
- 1875 Young Men's Mutual Improvement Association wordt georganiseerd.
De Brigham Young Academie (later Brigham Young Universiteit in Provo Utah) wordt opgericht.
- 1877 Brigham Young sterft.
- 1868-1912 Meiji tijdperk in Japan; het aannemen van westerse invloeden, modernisering.
- 1869 Het Suezkanaal wordt geopend. De eerste transcontinentale spoorweg van Amerika wordt voltooid bij Promontory Summit (Utah).
- 1870 De eenwording van Italië wordt voltooid.
- 1870-1871 Frans-Pruisische oorlog. De eenwording van Duitsland wordt voltooid.
- 1876 De telefoon wordt uitgevonden.

Een oord in het westen 1847-1877

Door Glenn M. Leonard

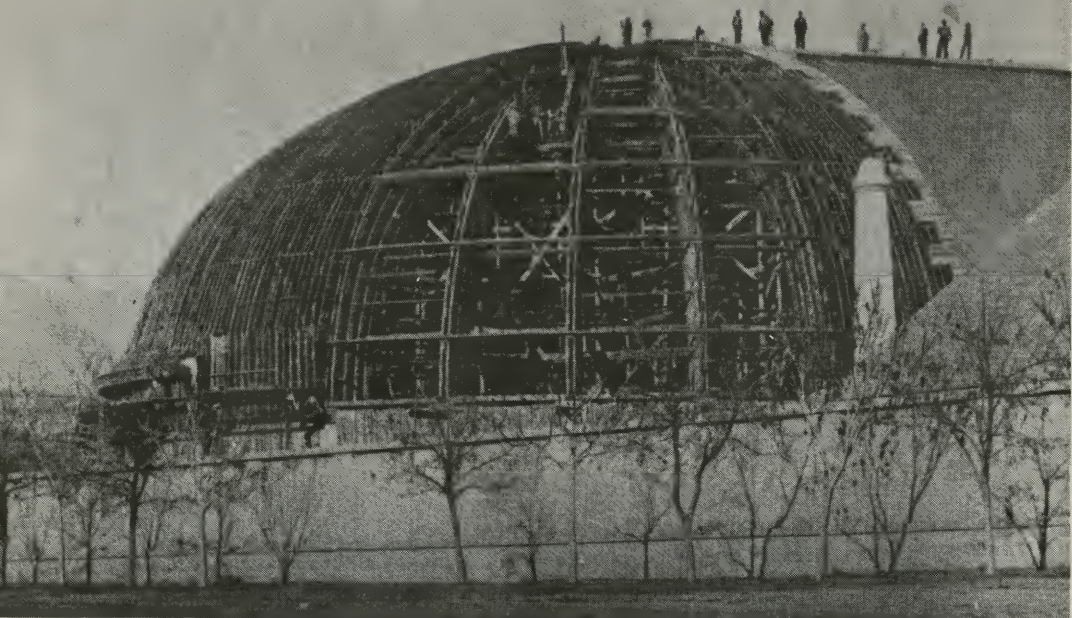

Een blik op President Street en de woning van Brigham Young te Salt Lake City (omstreeks 1860).

De dertig jaar waarin Brigham Young presideerde gingen vanaf de exodus uit Nauvoo over in een periode van betrekkelijke vrede en belangrijke groei van de kerk. Nadat de heiligen van de dreigende benden van de voorgaande jaren waren bevrijd, vestigden zij met goed gevolg meer dan 350 nederzettingen in het noordwesten van Amerika. Het ledenaantal van de kerk verdrievoudigde (tot ongeveer 150.000). Brigham Young won het respect en het vertrouwen van de heiligen, hij leidde de kolonisatie en hij werd de eerste gouverneur van het grondgebied van Utah. De heiligen pasten de godsdienstige programma's toe die door Joseph Smith en de andere pro-

feten waren ingeleid en zij ontwierpen nieuwe hulporganisaties voor de jonge mensen. Het zendingswerk breidde zich naar nieuwe gebieden van de aardbol uit.

Bij het vertrek uit Nauvoo in 1846 woonden er ongeveer veertienduizend leden in het westen van Illinois en het oosten van Iowa. De eerste taak van de kerkleiders bestond uit het helpen vinden van nieuw onderdak voor bijna de hele bevolking van Nauvoo en de duizenden andere heiligen die in de elders verspreide gemeenten woonden naar een nieuwe vergaderplaats over te brengen. Deze verbazingwekkende massa-migratie duurde ongeveer zes jaar en zette zich

daarna voort gedurende meer dan vijftig jaar.

Het was een moeilijke en dure taak om een gezin naar een oord ruim 1600 kilometer verderop te verhuizen. Er waren geen nederzettingen op de vlakten en in de bergen. Om deze reis van drie maanden te maken kon niet iedereen voldoende geld opbrengen om een wagen, ossen en een voorraad te kopen. In 1849 nodigde Brigham Young de leden in Utah uit om geld en voorraden te leveren om te kunnen helpen. Dit was het begin van het Perpetual Emigration Fund, dat tot 1887 heeft bestaan. Europese en Amerikaanse heiligen leenden, als dat nodig was, geld uit die emigratiekas om hun verhuizing te kunnen bekostigen. Wanneer zij daar later toe in staat waren, betaalden zij de lening terug om het roulerende krediet in stand te kunnen houden.

Tussen 1956 en 1860 liepen meer dan drieduizend mensen (een derde van de emigranten) van het einde van de spoorweg in Iowa City naar Utah, zij sleepten hun voorraad mee op handkarren die zij

over de heuvelachtige vlakten duwden of trokken. Enkele huifkarren begeleidden elke karavaan om de zwaardere bagage te vervoeren.

Het eerste jaar van deze onderneming

De eerste taak van de kerkleiders bestond uit het helpen zoeken naar nieuwe onderkomens voor bijna de gehele bevolking van Nauvoo en de andere duizenden heiligen die elders woonden.

vertrokken de vierde en de vijfde karavaan, onder leiding van James G. Willie en Edward Martin, laat in het seizoen omdat er vertraging was ontstaan bij het verkrijgen van handkarren. Deze stoutmoedige pioniers werden door een vroege sneeuwstorm op de vlakten van Wyo-

De zeemeeuwen van Louisa

Door Carla Zeeman

Een zonnestraaltje scheen parmantig door een spleet tussen de houtblokken van haar slaapkamerwand. Ze rekte zich lui uit en luisterde naar het krijsen van de zeemeeuwen buiten. Het leek wel of ze haar riepen om buiten te komen spelen. Louisa wist dat ze hun dagelijkse ontbijt bestaande uit wormen en insecten en misschien een enkel muisje aan het nuttigen waren in de akkers die om de groeiende nederzetting lagen. Zij was er

toe gekomen de meeuwen als haar eigendom te beschouwen, omdat zij — elke morgen als de zon over de bergen kwam kijken — het eerste naar het veld vlak bij haar raam kwamen en daarna pas naar de andere akkers gingen.

Ze gleed stilletjes uit bed op de houten vloer en sloop stilletjes de trap af naar de deur van de blokhut. Ze glimlachte terwijl ze naar buiten glipte. Vader had een van de weinige blokhutten met twee verdiepingen gebouwd. Hij wilde de hut, als hij het niet meer zo druk had, met kalk bepleisteren.

Louisa ging op haar lievelingsplekje op de veranda — het hoekje bij de pilaar — zitten om daar rustig naar de zeemeeuwen te kijken. Ze trok haar flanellen nachtpon over haar blote voeten om ze tegen de frisse morgenlucht te beschermen. Haar zachte bruine haar golfde over haar schouders en haar heldere blauwe ogen leken net zo vrolijk te schitteren als de zon.

De deur ging weer heel zachtjes open en daar kroop haar broertje Thomas voorzichtig naast haar. Het droge geluid van de bijl die haar vader in de bossen achter de akker hanteerde en het opgewekte zingen van haar moeder in de tuin verbraken de stilte van de prachtige morgen. Thomas geeuwde slaperig en staarde naar de vogels op de akker.

„Vader hakt hout voor de winter en

moeder wiedz de moestuin zodat de groenten beter gaan groeien," zei Louisa bijna op fluisterende toon omdat zij de zeemeeuwen niet wilde afschrikken. De vogels gingen door met eten alsof Louisa en Thonas niet eens bestonden.

„Vertel nog eens over de zeemeeuwen, Louisa," zei Thomas slaperig. „Toe." Hij was nog te klein om zich te herinneren hoe ze de vlakten in een huifkar waren overgestoken op weg naar Utah. Louisa wist het echter nog wel.

„Vader en moeder pakten onze kleren in, dekens, potten en pannen, aardewerk, eten en al het andere dat zij in de kar konden stouwen. Ik deed mijn pop erin en hielp met het dragen van de kleine dingen. Vader spande de ossen voor de huifkar en zo begonnen we onze lange reis. Ik had nog nooit eerder ossen ge-

zien. Voor mij waren het net grote bruine koeien."

„En de zeemeeuwen dan, Louisa?" Thomas hoorde niet graag over de moeilijke tijden die ze mee hadden gemaakt om hun nieuwe woonplaats in de bergen te bereiken.

„Toen we pas in Utah waren, hielp ik vader en moeder met het planten van de zaden. Vader had twee dagen nodig om de harde grond te bewerken, voordat hij zover was dat wij de zaden in de grond konden stoppen. We werkten de hele dag en we stopten zaadje voor zaadje in de grond."

„En waar was ik dan?" vroeg Thomas. „Dat kan je je niet meer herinneren, omdat je nog heel klein was en nog maar net had leren lopen," antwoordde Louisa rustig. „Nou ja, toen de jonge plantjes

net begonnen op te komen, ongeveer zo groot," gaf Louisa met haar vingers aan, „kwamen er een paar sprinkhanen en ze gingen ze opeten. Er kwamen meer sprinkhanen en nog meer sprinkhanen."

„Wat zijn sprinkhanen?"

„Kom Thomas, je weet best wat sprinkhanen zijn. Het zijn van die glanzende zwarte insecten. Ze wrijven 's nachts hun vleugels over elkaar om dat piepende geluid te maken," antwoordde Louisa.

„Ach, vertel me nou over de zeemeeuwen."

Louisa vervolgde haar verhaal: „Iederen nam stokken en schoffels en wat ze maar konden vinden en sloeg daarmee naar de sprinkhanen. Maar er kwamen steeds meer sprinkhanen. Tenslotte gaven de mensen het op. Zij konden onmogelijk alle sprinkhanen doodslaan. En die beesten aten al het voedsel op dat wij hadden geplant."

De tranen sprongen in Louisa's ogen bij de gedachte hoe hard ze gehuild had. Ze was toen nog maar vier. Nu was Louisa acht en veel te groot om te huilen. Maar soms huilde ze toch nog wel eens als ze zich bezeerd had of bang was.

„Wanneer kwamen de zeemeeuwen?" vroeg Thomas.

„Vader en Moeder en de andere mensen hebben onze hemelse Vader gebeden om de oogst te redden van de hongerige sprinkhanen. En daarna duurde het niet lang of ze hoorden verrast een geluid in de lucht. Ik keek op en zag zeemeeuwen. Eerst zagen ze er net uit als een nieuwe zwerm sprinkhanen. Ik had hier nooit eerder zeemeeuwen gezien, hoewel ik voor we met de huifkar naar het westen trokken vaak keek hoe ze over de oceaan vlogen."

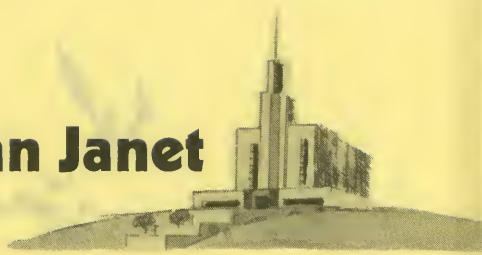
Louisa wachtte of Thomas haar zou aanmoedigen om met haar verhaal door te gaan, maar hij lag rustig naast haar. De hemel was donkerblauw met hoog in de lucht witte wolkslierten. De meeste zeemeeuwen waren rustig, maar zo af en toe krijsje er één.

„De zeemeeuwen landden op de grond en aten de sprinkhanen op," ging Louisa verder. „Niemand had ze eerder in de vallei gezien. Sommigen zeggen dat ze er de hele tijd al waren. Maar ik geloof dat onze hemelse Vader ze naar ons toe gestuurd heeft, omdat de mensen hadden gebeden. Wat geloof jij, Thomas?"

Maar Thomas gaf geen antwoord. Hij was door de warme zonnestralen weer ingeslapen. □

De verwachting van Janet

Door Marjorie B. Newton

Janet lag in een duinpan en keek naar de surfers die aan het strand onder haar bezig waren. Er waren maar weinig zwemmers vanmiddag. De stormachtige, Australische westenwind joeg het stekende zand tegen je blote benen en in je ogen. De meeste mensen wachtten met zwemmen tot de avond als de wind ging liggen. Vanavond zou het strand vol zijn met mensen, die daar verkoeling trachtten te vinden na een warme dag.

Janet sloeg met enkele twijgjes van een struik vlak bij haar naar de kleine vliegjes die als maar op haar benen wilden zitten. Het is niet eerlijk, dacht ze. Andere mensen kunnen wel naar Nieuw-Zeeland. Ik wou dat wij ook konden gaan,

Haar vader was gemeentepresident, maar hun gezin had niet genoeg geld om met de andere broeders en zusters mee te gaan die de volgende maand in de tem-

pel in Nieuw-Zeeland verzegeld zouden worden.

„Toen je broertje Richard werd geboren, hebben we ons spaargeld voor de reis moeten gebruiken om de dokter en het ziekenhuis te betalen,” had haar moeder haar uitgelegd. „Dus kunnen we dit jaar niet met de groep meegaan.”

Janet had de gaasdeur achter zich dichtgeslagen en was de duinen in gerend. Dat was haar liefste plekje om na te denken. We kunnen onmogelijk aan geld komen voor die reis, was haar conclusie. Ze wist wel dat opa Turner geld had, maar die wilde niet helpen. Hij had moeder nooit vergeven dat ze lid van de kerk was geworden en met vader was getrouwd.

Janet hield van haar grootvader, hoewel ze hem zelden zag. Misschien moet ik hem eens bezoeken, dacht ze, terwijl ze haar ogen uitwreef. Misschien is hij alleen maar eenzaam.

Toen ze zo over hem dacht, besloot Janet dat ze hem wilde opzoeken. De volgende dag wandelde ze na schooltijd langzaam de helling op naar het huis van opa Turner. Ze verlangde ernaar hem te zien, maar ze was ook een beetje zenuwachtig.

Even later stond ze op de brede veranda voor het huis en klopte op de voordeur van het grote huis. Er kwam niemand. Maar Bluey, de waakhond van opa, blafte woest. Janet keek opzij van het huis en zag dat de hond in de schaduw van een boom aan een touw lag. Misschien was opa in de achtertuin.

Ze liep om het huis heen. „Wat is dat nou, Bluey?” vroeg ze. „Ken je mij niet meer? Ik heb je lang niet gezien. Waar is opa?”

Toen viel het Janet op dat de hond naar water stond te snakken bij een lege bak. „Heb je zo'n dorst, Bluey? Opa is zeker ziek, want hij zou je op zo'n hete dag als vandaag nooit vergeten water te geven.” Ze rende naar de achterkant van het huis.

„Help!” De stem klonk erg zwak. Nogmaals klonk uit de verte: „Help!” Janet holde de hele tuin door, de moestuin door en onder de jacarandaboom door en daar bij de ingang van het kippenhok lag opa languit.

„Ik ben over de wortel van de jacaranda gestruikeld,” kreunde opa. „Ik wilde hem al lang geleden uithakken. Ik geloof dat ik mijn heup gebroken heb en ik heb hier al sinds vanmorgen vroeg gelegen, ik wilde de kippen gaan voeren. Ik dacht dat er nooit hulp zou komen opdagen.”

„O, opa, wat vreselijk”, troostte Janet, „maar ik zal hulp halen.” Ze rende het huis binnen, zocht de telefoon en belde het streekziekenhuis. Ze sprak snel, maar duidelijk, en vertelde dat er een ambulance nodig was bij het huis van meneer Turner, het huis bovenop de helling van Murray Road.

Enkele dagen later, toen opa zich al een stuk beter voelde, kwam er een gezinnetje om zijn ziekenhuisbed zitten. Opa hield de hand van Janet vast. „Ik ben nog nooit zo blij geweest iemand te zien, als toen jij kwam, jongedame. Maar hoe kwam het eigenlijk dat jij uitgerekend kwam op het moment dat ik je nodig had?”

„Ik verlangde naar u en ik vond dat ik u moest vragen om goede vrienden met ons te worden,” antwoordde Janet.

„Ik heb er al lang spijt van dat ik zo koppig ben geweest,” gaf opa toe. „Maar ik was te trots om dat te zeggen. Wat er nu gebeurd is, heeft mij laten zien dat ik mijn familie nodig heb.”

„Een kerk behoort een gezin niet te verdelen,” ging opa verder, „dus als ik beter ben zal ik met jullie meegaan naar jullie kerk.”

„Dat zou geweldig zijn,” zei Janet en kneep in opa's hand.

„Onze kerk brengt families juist samen,” legde vader uit. „Wij willen u er graag van alles over vertellen. Wij hadden gehoopt volgende maand naar de tempel in Nieuw-Zeeland te gaan om als gezin verzegeld te worden, maar het kan niet doorgaan. Maar als we een jaar wachten, hebben we misschien nog een belangrijk familielid dat met ons mee wil gaan.” Vader glimlachte hem toe. „Het is zeker de moeite waard om daar op te wachten!”

En binnenin voelde Janet de warme gloed van de belofte. □

Door ouderling
Franklin D. Richards

Mijn vader en moeder geloofden heilig in het beginsel „arbeid” en zij letten er op dat hun zes jongens genoeg te doen hadden.

Hoewel ik de jongste van ons gezin was, had ik ook mijn aandeel in de karweitjes in huis en tuin. Om er zeker van te zijn dat ik niet zonder werk zou komen te zitten en om me te helpen verantwoordelijkheidsgevoel te ontwikkelen, liet vader een aantal kippenhokken en kippenrennen in onze achtertuin bouwen. Hij stopte er een stuk of vijftig kippen in en het werd mijn taak die kippen te

voeren, ze water te geven, de hokken schoon te houden en eieren te rapen. 's Zomers verzamelde ik het afgemaaide gras en legde dat op het dak van het kippenhok te drogen. Als het gedroogd was deed ik het in zakken. 's Winters gooide ik die zakken leeg in voederbakken en gooide er heet water over heen, en voerde ik het aan de kippen.

Doordat de kippen zo goed werden verzorgd hadden we meer dan genoeg eieren voor ons gezin. Vader liet mij de overblijvende eieren verkopen. Het extra geld mocht ik houden.

Ik vond burens die graag lekkere, verse eieren wilden hebben en ik had al gauw een vaste klantenkring af te werken. Deze vaste klanten werden mijn goede vrienden. Dit was het begin van vele vriendschapsbanden die jarenlang zijn blijven bestaan.

Hoewel ik nog klein was, toen ik in

Eieren te koop

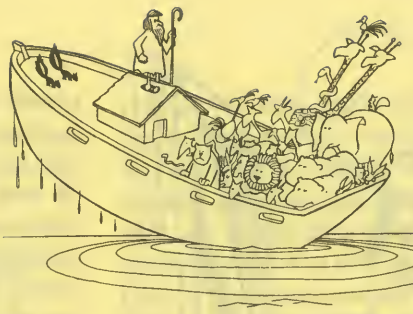

eieren begon te handelen, voelde ik me heel volwassen omdat ik zelf geld had dat ik kon uitgeven. Ik verdiende ook wat extra geld met boodschappen doen en het verrichten van karweitjes voor de mensen in de buurt, en bovendien betaalde vader me als ik 's zomers op de boerderij hielp. Zo begon ik, naar het mij toescheen, een flink bedrag te sparen. Mijn ouders hadden mij geleerd wat tiende was. Ze zeiden dat tiende betekende dat je de Heer een cent gaf van elke tien centen die je verdiende of dat je tien centen gaf van elke 100 centen die je verdiende.

Ze leerden me ook dat tiende betalen een gebod van onze Vader in de hemel is en dat het betalen van onze tiende een goede manier is om onze liefde voor Hem en onze waardering voor alle zegeningen die Hij ons geeft te laten zien.

Aan het eind van het jaar bracht ik al mijn tienden in een grote enveloppe vol muntjes en wat papiergeld naar de bisschop voor de tiendenvereffening. Ik heb nog het ontvangstbewijs (het heette toen ontvangstbewijs van de voorraadschuur van de bisschop) dat ik kreeg toen ik acht was. Ik gaf op 31 december 1908 \$7,50 tiende.

Ik ben dankbaar dat ik een vader en een moeder had die mij als jonge jongen al de arbeidsvreugde en het belang van het betalen van tiende bijbrachten. Ik ben ervan overtuigd dat vele zegeningen die ik in mijn leven heb mogen genieten mijn deel zijn geworden omdat ik de wet van tiende heb gehoorzaamd. □

Voor de grap

Wat is dit?

Kleur alle vakjes met een nummer 2,4,6 of 8.
Wanneer je dat gedaan hebt, zie je een groot dier.

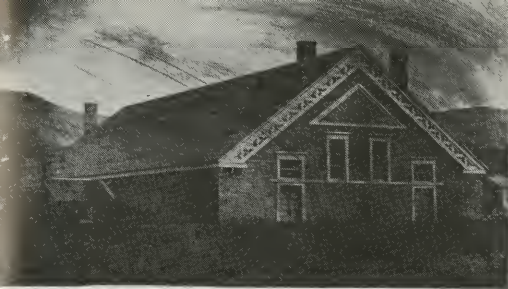
Roberta L. Fairall

Zoek de Eskimobroertjes hier eens uit!
Kijk naar hetzelfde schuitje, dezelfde kleren en dezelfde snuit.

Eskimo's in hun kajaks

Roberta L. Fairall

Bladzijde 20. De Tabernakel op het Tempelplein in 1863. Deze foto werd gemaakt door Charles R. Savage voordat de Tabernakel werd voltooid in 1867.

De eerste Tabernakel op het Tempelplein, deze werd in 1852 in gebruik genomen. Foto van Marcena Cannon.

President Brigham Young reserveerde in 1847 de grond waarop de tempel zou worden gebouwd. Op 14 februari 1853 stak hij de eerste spade in de grond en verzorgde Heber C. Kimball de inwijding ervan. De foto's van deze plechtigheid zijn van Marcena Cannon.

ming overvallen. Toen Brigham Young over de vertraging hoorde, verzamelde hij voedsel, kleding, spannen ossen en wagens om hen te hulp te schieten. Beide karavanes werden gered, maar pas nadat meer dan tweehonderd trekkers, ongeveer een vijfde van de gehele karavaan, was doodgevroren. De laatste groep bereikte eind november haar bestemming.

De nieuwe immigranten die in Salt Lake City aankwamen werden door president Brigham Young of andere algemene autoriteiten begroet, daarna werden ze door de leden van de kerkelijke wijken in de stad op een feest onthaald. De gezinnen ter plaatse verleenden de immigranten gastvrijheid, totdat zij een permanent verblijf hadden gevonden. Sommigen werden naar afgelegen nederzettingen geleid of aangewezen om te helpen bij het koloniseren van nieuwe gebieden, terwijl anderen een stuk land en werk in Salt Lake City kregen.

De tweeduizend pioniers die voor het najaar van 1847 de streek rondom Salt Lake City hadden bereikt, genoten die

eerste winter van betrekkelijk zacht weer. Het meel was echter schaars en groenten waren nauwelijks te krijgen. Toen het voorjaar aanbrak aten de kolonisten de bollen van de Segó Lily (Amerikaanse leliesoort) en andere wortels en planten om niet te verhongeren. In maart plantten zij het zaad, waarvan zij in 1848 wilden oogsten, deze oogst zou bijzonder veel problemen moeten weerstaan. De droogte en de late nachtvorst beschadigden veel gewas. In het laatste deel van mei zwermden zwarte krekels uit over de rijpende tarwe en de tere voorjaarsgewassen. Alle pogingen om de indringende insecten te verdrinken, dood te slaan of te verbranden leken vergeefs. De gezinnen van de pioniers oogstten dat jaar een verminderde oogst, maar het zou nog veel minder geweest zijn als niet hele zwermen zee-meeuwen van de eilanden in het Grote Zoutmeer waren gekomen. De vogels verzwolven de krekels en reddden daardoor veel van het gewas dat zo nodig was. De heiligen knielden om God te danken voor zijn tijdige tussenkomst.

De tweede winter (1848-1849) was zo streng dat hij de heiligen zwaar op de proef stelde, zij leden er erg onder, evenals het vee. Het was moeilijk om aan brandhout te komen en de voedselvoorraden slonken. Enkele gezinnen kookten stukken ongelooind leer om te kunnen eten. Degenen die voedsel konden missen, deelden het gul met anderen die er slechter aan toe waren en de kolonie overleefde het.

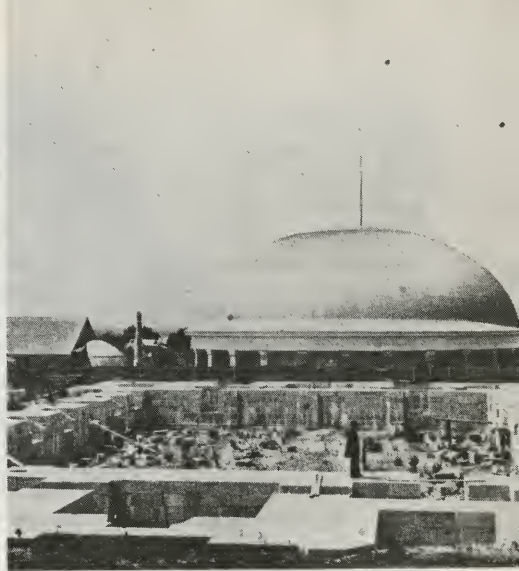
Tijdens de goudkoorts van 1849 stopten veel reizigers die naar het westen trokken in Salt Lake City, voordat zij aan de laatste ruk door de woestijn begonnen. De heiligen hadden een geweldig voordeel van deze reizigers, omdat zij hun diensten aanboden zoals bijvoorbeeld smidswerk, en omdat zij hun levende havelerij verkochten of ruilden . . . Wat nog belangrijker was; de overbelaste goudzoekers en kooplieden die naar het westen trokken verkochten hun extra kleding, meubels en gereedschap tegen sterk verlaagde prijzen. Door deze handel ontving de economie van het grensgebied Utah een hoognodige impuls en de kerk was spoedig in staat een beroep op haar leden te doen om meer nadruk te leggen op het zendingswerk.

Noord-Europa was tijdens de jaren in Nauvoo een vruchtbaar zendingsveld gebleken en dit gebied ging door met het leveren van bekeerlingen. In de vijftiger jaren begonnen de ouderlingen te prediken in Midden- en Zuid-Amerika, Azië, India en Zuid-Afrika en op de eilanden in de Stille Zuidzee.

Tijdens de algemene conferentie in oktober 1849, riep president Young zendelingen naar het zuiden van Californië, Tahiti, Italië, Zwitserland, Denemarken, Zweden, IJsland, Frankrijk, Duitsland en Engeland. De ouderlingen Lorenzo Snow en John Taylor gaven leiding aan het werk in Midden- en Zuid-Europa, ouderling Erastus Snow was werkzaam

in Scandinavië. Het volgende jaar stond ouderling Parley P. Pratt aan het hoofd van een delegatie naar Zuid-Amerika en George Q. Cannon leidde een groepje naar Hawaii. In 1851 begonnen er zendelingen in Australië te werken, evenals in Nieuw-Zeeland en Tasmanië. In 1852 werden er na een speciale conferentie in augustus ouderlingen gezonden om te prediken in Gibraltar, op Malta, Jamaica en Ceylon en in Pruisen, Zuid-Afrika, China en India. De zendelingen stuitten bijna overal op een geweldige weerstand. Buiten Noord-Europa maakten zij slechts enkele bekeerlingen. In de meeste nieuwe zendingsgebieden waren de omstandigheden nog niet rijp voor het prediken van het evangelie. De successen werden geboekt onder de Europese immigranten en de Polynesische bevolking van Australië, Nieuw-Zeeland en Hawaii.

Vele ouderlingen die omstreeks 1855 naar Utah terugkeerden ontvingen een oproep om de politieke rechten van de heiligen der laatste dagen te verdedigen. In 1856 dienden enkele ambtenaren die door de federale regering waren aangesteld leugenachtige rapporten in bij de president van de Verenigde Staten, James Buchanan. Hij geloofde deze rapporten en zond een federale troepenmacht om de veronderstelde opstand te onderdrukken. Hij zond eveneens Alfred Cumming om Brigham Young als gouverneur van het gebied te vervangen. Toen Brigham Young op de hoogte werd gesteld van het besluit van de president, vreesde hij dat het naderende leger zich in Utah tot een bende zou ontpoppen en de bewoners zou doodschieten en eigendommen zou vernielen, daar mannen van de staatsmilitie dat enige jaren eerder op eigen houtje hadden gedaan. Dus regelde hij dat de heiligen het noorden van Utah ontruimden. Duizenden paktten hun spullen in huifkarren en reis-

Grote blokken graniet werden eerst door ossenspannen en later door de trein over afstanden van dertig kilometer aangevoerd. De fundering van de tempel te Salt Lake City is ongeveer vijf meter diep. Deze foto werd in 1870 genomen door Charles R. Savage.

den naar het gebied ten zuiden van Salt Lake City. Hij gaf de militie van het gebied de instructies om het naderende leger van de Verenigde Staten op te houden zonder het leven van ook maar een soldaat in gevaar te brengen.

In de winter kwam het leger eindelijk in de streek rondom Salt Lake City aan, gouverneur Young maakte kennis met zijn vervanger en samen met Thomas L. Kane, een bemiddelaar die de kerk vriendelijk gezind was, losten zij de verkeerde beoordeling, die in Washington gemaakt was, op. De heiligen keerden naar hun huis en haard terug en gouverneur Cumming verdiende hun respect door een rechtvaardig bestuur.

De periode van 1860 tot 1879 bracht nog meer groei. In de mormoonse nederzettingen waar bijna iedereen lid van de kerk was, stonden de activiteiten van de wijk centraal: gezellige avonden, dansavonden, toneelvoorstellingen en koren werden door de wijk georganiseerd. (De wijken varieerden sterk in maat en tot de voornoemde periode bestonden er geen hulporganisaties, met uitzondering van

enkele zondagsscholen voor de kinderen.) De bisschop had een belangrijke rol in het gemeenschapsleven. Hij gaf leiding aan de huisonderwijzers die hem op hun beurt hielpen zijn plichten op stoffelijk gebied te vervullen. Deze bestonden uit: het verstandig gebruik van het schaarse water voor irrigatie, de verzorging van de veestapel van de gemeenschap, het schoonmaken en onderhouden van het kerkgebouw, de zorg voor de behoeften van de weduwen. In de wekelijkse avondmaalsvergaderingen was het even normaal om een spreker te horen die de plaatselijke bevolking adviseerde op het gebied van praktische zaken zoals het repareren van de omheining en het halen van brandhout als een die het evangelie predikte.

Aan de isolatie van de nederzettingen van de heiligen der laatste dagen kwam plotseling een einde toen in de 60er jaren soldaten die bij Salt Lake City gelegerd waren, rijke zilver- en goudmijnen vonden. De mijnonderzoekers trokken in grote getale naar Utah en waren van merkbare invloed op de samenleving

van de overwegend mormoonse bevolking. De toevloed van buitenstaanders nam nog meer toe toen de transcontinentale spoorweg in 1869 klaar kwam. De spoorweg verving al spoedig de karavanen als voornaamste methode om zich over land te verplaatsen. Zowel vracht als passagiers konden Utah nu betrekkelijk gemakkelijk bereiken. De periode van pionieren was ten einde.

Maar nu bedreigde het beschikbaar worden van goederen uit het oosten de onafhankelijke economie die Utah had opgebouwd. De kerkelijke leiders reageerden hierop door economische programma's te ontwerpen die erop gericht waren onafhankelijk te zijn van invoer uit het buitenland. Tegen 1870 begon Brigham Young een programma dat later de coöperatieve beweging werd genoemd. Elke wijk werd aangemoedigd om een coöperatieve winkel te organiseren en bovendien andere zaken die op gepaste wijze de plaatselijke belangen dienden — een veestapel, een bezembinderij, een leerlooierij of een kaasfabriek. De leden kochten aandelen van deze firma's van de wijk en de hele gemeenschap deelde in de voordelen van de groei van de plaatselijke economie. De meeste van deze ondernemingen konden echter niet met goed gevolg wedijveren met de kwaliteit of de prijs van de ingevoerde goederen en uiteindelijk werden zij opgeheven of aan de belangrijkste aandeelhouders verkocht.

Rond 1875 kregen de heiligen behoefte aan toename van de kerkelijke activiteiten die gericht waren op het onderricht van de jeugd en het versterken van de gezinnen. De Zustershulpverenigingen werden in 1867 opnieuw georganiseerd. Vervolgens stichtte de Zustershulpvereniging, onder leiding van Brigham Young, een Young Ladies, Improvement Association voor elke wijk en in 1875 werd de Young Men's Mutual Im-

provement Association opgericht. De Zondagsschool was tot die tijd slechts plaatselijk georganiseerd als men dat wenste, in 1867 werd de Zondagsschool onder leiding van ouderling George Q. Cannon een organisatie voor de hele kerk.

De groeiende eenheid van de kerk werd gedeeltelijk gesymboliseerd door haar bouwprogramma. De bouw van het Tabernakel in Salt Lake City was in 1863 begonnen, in oktober 1867 was de bouw zo ver gevorderd dat de algemene conferentie onder zijn gewelfde dak kon plaatsvinden. In 1871 gaf Brigham Young de heiligen in St. George (Utah) aanwijzingen om met de bouw van een tempel te beginnen. Deze tempel was bestemd voor de leden in het zuiden van Utah en Nevada. In april 1877 presideerde de bejaarde profeet bij de inwijding van de tempel. In hetzelfde voorjaar, slechts enkele maanden voor zijn dood, wijdde hij de grond voor de tempels in Logan en Manti. De tempel in St. George was de eerste tempel die klaar kwam na de uittocht uit Nauvoo, die twintig jaar eerder had plaatsgevonden. (Het Endowment House huis voor begiftigingen op het Tempelplein in Salt Lake City heeft in de jaren van de pioniers tijdelijk de functie van tempel vervuld.)

De heiligen der laatste dagen voltooiden deze eerste tempels overeenkomstig hun toewijding en offers. Vier dagen nadat Brigham Young in de vallei waar nu Salt Lake City is, was aangekomen, had hij de eerste spade in de grond gestoken op de plaats die voor de tempel uitgekozen was. Hoewel hij bij het eerste deel van de bouw zelf het toezicht heeft gehad, heeft hij niet lang genoeg geleefd om veertig jaar later zijn voltooiing te zien. Zijn collega-apostel, president Wilford Woodruff presideerde in april 1893 de inwijding van de tempel te Salt Lake City.

□

Respect voor normen

Door president Ezra Taft Benson

Terwijl ik de Verenigde Staten van Amerika diende als minister van landbouw in het kabinet van president Dwight D. Eisenhower, werd ik uitgenodigd om tijdens de jaarlijkse conventie van de World Food and Agriculture Organization (wereldorganisatie voor voedsel en landbouw) in Rome een toespraak over het hoofdthema te geven. Aan deze grootse internationale conferentie werd door zestig tot zeventig landen deelgenomen.

Na de ochtendvergadering, waarin deze toespraak werd gegeven, werd er een indrukwekkende lunch te mijner ere aangeboden. Deze vond plaats in de internationale feestzaal, die met de vlaggen van vele landen was versierd.

Voorafgaand aan de lunch werd het gebruikelijke cocktailuurtje gehouden. Toen de aanwezigen hun glazen in de hand hadden, ontdekte ik dat er blijkbaar geen sterke drank werd geserveerd — alleen maar alcoholvrije drankjes en vruchtensappen. Ik merkte dit op tegen mijn gastheer, dr. Sen uit India en zei: „Veel van deze mannen zijn toch zeker

aan hun glas sterke drank gewend, want dat is toch de gewoonte tijdens het cocktailuurtje.” Hij antwoordde: „Nee, excellentie, vandaag eren wij u en wij tonen respect voor uw normen.”

Na dit gezellig samenzijn gingen wij aan tafel. Nu was ik nog verbaasder, want ik ontdekte dat er geen koffie werd geserveerd, weer uitsluitend alcoholvrije dranken en vruchtensappen. Ik zei tegen dr. Sen: „Degenen die bij deze lunch aanzitten verwachten toch zeker hun gewone kop koffie.” Hij glimlachte heel beleefd en antwoordde: „Nee, excellentie, ik ben de gastheer. U bent de gast die wordt geëerd en bij deze lunch tonen wij respect voor uw normen.”

En dat gebeurde inderdaad bij deze lunch die door belangrijke leiders van vele landen werd bijgewoond. Geen enkel lid van de kerk behoeft zich ooit in gezelschap van echte heren of dames in verlegenheid gebracht te voelen door zijn normen. Nogmaals, het is de moeite waard om de normen van de kerk in ere te houden. □

„Mijn studie van de astrologie“

Door James E. Talmage

Jaren geleden, als schoolkind . . . in het verre Engeland, leerde ik . . . een bejaarde wijsgeer kennen, die absoluut vertrouwde in de . . . sterren . . . Hij wijdde zich met veel verve eraan, mij de mysteries van de astrologie te onderwijzen. Ik dronk met volle teugen uit deze fontein van mogelijke vergissingen en vertrouwde zijn woorden met alle macht die het eenvoudige geloof van een kind kan opbrengen . . . Voor ik tien was, had ik geleerd hoe ik een horoscoop moest trekken . . .

Bij de jongens op school was een grote opschepper. Hij regeerde . . . de speelplaats met zijn brute kracht. Wij bogen allemaal voor zijn overheersing en wij betaalden hem schatting van onze eigendommen . . . Bovendien dwong hij ons om zijn sommen te maken, om zijn kaartjes te tekenen en om zijn opstellen te schrijven . . . Als een van de jongens zijn autoriteit in twijfel leek te trekken . . . kon hij een flink pak slaag verwachten, waarmee de rebel dan tot de orde werd geroepen.

Wat alles nog erger maakte was, dat onze onderdrukker . . . de zoon uit een rijke familie was en de lieveling van onze leerkracht . . .

Ik raadpleegde de sterren en was vastbesloten om de ketenen die ons bonden te breken en mijzelf en mijn schoolkameraaden te bevrijden . . . ik zag kans om (van het zusje van die sterke knul) de datum en het juiste uur dat Ben geboren werd los te peuteren. Met deze inlichtingen haastte ik mij naar huis, waar ik onmiddellijk begon zijn horoscoop te trekken. Ha! Dat had ik kunnen weten . . . Hij was een zoon van Saturnus, hij werd geboren toen de planeet een slechte con-

junctie had: Dan was het toch geen wonder dat hij zo onbetrouwbaar, gemeen en wreed was? Vervolgens trok ik een horoscoop op de toekomst en ik vond dat zijn ster woensdag over een week op een prettige tijd, vijf uur 's middags, zou dalen, en de mijne opkomen . . . Het uur van onze bevrijding was nabij: de sterren hadden beloofd om mij bij die gevaarlijke onderneming te helpen en daarmee stond de overwinning vast. . . De kracht behoorde onderworpen te zijn aan de macht van een superieure kennis.

Dus confronteerde ik de praatjesmaker op de morgen van de aangewezen dag op de speelplaats met de uitdaging om mij die middag om vijf uur te ontmoeten. Ik sprak daarbij brutaalweg mijn vaste voornemen uit om hem te laten zien wie er vanaf die tijd de baas zou zijn . . . Hij barstte in luid gelach uit en hij gaf mij enkele overgeen; maar ik onderging dit . . . omdat het uur der wrake nog niet was aangebroken . . . Ik ontving die dag heel wat welgemeende wensen tot succes . . .

Om vijf uur waren we op de afgesproken plaats; er waren ongeveer twintig jongens om erop toe te zien dat het allemaal eerlijk toeging. Mijn tegenstander was ruim een hoofd groter en meer dan vijf kilo zwaarder dan ik, maar dat waren kleinigheden waar ik me niet aan stoerde; hadden de sterren mij niet met zekerheid verteld dat ik zou winnen? Ik sprak de stoere bink toe en haalde enkele van de vele daden aan, waarmee hij ons onderdrukte en wreed behandelde, en ik eindigde met een . . . bloemrijke slotzin, waarin ik verklaarde dat wij voortaan vrij waren. Een en ander werd door mijn tegenstander met hoongelach aange-

hoord, daarna begon de vechtpartij. Het gevecht was kort, hoewel het fel was. . . Ik kwam langzaam bij uit mijn bewusteloosheid en ontdekte dat ik op de grond lag, ik had een snee in mijn wang, blauwe ogen, een platgeslagen neus, enkele losse tanden en ik miste een hoeveelheid haar. De opschepper was er zonder een schrammetje vanaf gekomen.

Onder het naar huis slenteren was ik ongewoon nadenkend. Ik begon voor het eerst in mijn leven oprecht te twijfelen (aan de astrologie). Mijn verschijning thuis schiep nogal wat verwarring

in ons gezin; vervolgens herinnerde mijn vader mij aan zijn uitdrukkelijk en dikwijls herhaald bevel om niet te vechten; om deze les goed aan mijn verstand te brengen, ging hij voort door zijn lezing kracht bij te zetten met enkele klappen met dat gedeelte van een stevige riem waar de gesp zit.

Het was heel overtuigend. Mijn twijfels waren weggenomen en daarmee al mijn vertrouwen in de horoscoop. Ik wist dat de astrologie bedrog was. (Uittreksel van een artikel met de titel „My Study of Astrology.” Dit artikel is in 1893 gepubliceerd in *The Contributor*.) □

Wat hebben de Schriften over de astrologie te zeggen?

Leviticus 19:31: „Gij zult u niet wenden tot de geesten van doden of tot waarzeggende geesten, gij zult hen niet zoeken, om u met hen te verontreinigen: Ik ben de Here, uw God.”

Deuteronomium 18:9-14: „Wanneer gij gekomen zijt in het land dat de Here, uw God, u geven zal, dan zult gij niet leren doen naar de gruwelen van die volken. Onder u zal er niemand worden aange troffen, die zijn zoon of zijn dochter door het vuur doet gaan, die waarzeggerij pleegt, geen wichelaar, uitlegger van voortekenen, of tovenaars, geen bezweerder, niemand, die de geest van een dode of een waarzeggende geest ondervraagt of die de doden raadpleegt. Want ieder die deze dingen doet, is de Here een gruwel, en ter wille van deze gruwelen drijft de Here, uw God, hen voor u weg. Gij zult onberispelijk staan tegenover de Here, uw God; want deze volken, die gij verdrijven zult, luisteren naar wichelaars en waarzeggers, maar u heeft de Here,

uw God, dit niet toegelaten.” Jesaja 8:19,20: „En wanneer men tot u zegt: Vraagt de geesten van doden en de waarzeggende geesten, die daar piepen en mompelen — zal een volk niet zijn God vragen? Zal men voor de levenden de doden (vragen)? Tot de wet en tot de getuigenis! Voor wie niet spreekt naar dit woord, is er geen dageraad.”

Daniël 2:27,28: „Daniël gaf de koning ten antwoord: De verborgenheid waarnaar de koning vraagt, kunnen geen wijzen, bezweerders, geleerden of waarzeggers de koning te kennen geven. Maar er is een God in de hemel, die verborgenheden openbaart; Hij heeft de koning Nebukadnezar bekendgemaakt wat in toekomstige dagen geschied zal.” 2 Koningen 23:5: Koning Josia „schafte . . . de afgodspriesters af, . . . benevens hen die voor de Baäl, de zon, de maan, de sterrebeelden en het gehele heer des hemels offers ontstaken.” □

Een hecht gezin

Door Richard M. Romney

Het begint als een grote wollige berg. Ruth Kandler van 14 en haar zusjes Helga van 17 en Petra van 11 wachten hun vader dikwijls bij de deur op als hij wol heeft gehaald. Hij trekt hoog de Oostenrijkse Alpen in om de wol bij herders te kopen. De herders hebben dan zelf de schapen al geschoren en de wol gewassen en gekaard om de klitten te verwijderen en de vezels gelijk te leggen. Na het rechtleggen van de vezels is de wol zover dat zij tot draden kan worden gesponnen.

Vandaag is er een verrassing. Behalve de witte en de grijze wol van melkschapen die broeder Kandler gewoonlijk meebrengt, heeft hij een kleinere baal donkerbruine wol meegenomen. Dat is de wol van bergschapen. De meisjes zijn er heel blij mee, omdat hierdoor meer kleur kan worden aangebracht als de zelfgesponnen draden tot kleding voor school en werk worden verwerkt. Dat de korte zwarte vezels moeilijker zijn te spinnen telt nauwelijks.

Een van de kostbaarste bezittingen van het gezin Kandler is een antiek spinnewiel. Het is meer dan honderd jaar oud. Er zijn nog enkele andere spinnewielen die niet zo oud zijn, zodat ieder lid van het gezin tegelijkertijd kan spinnen en dan toch nog een vriendin uit kan nodigen om mee te doen.

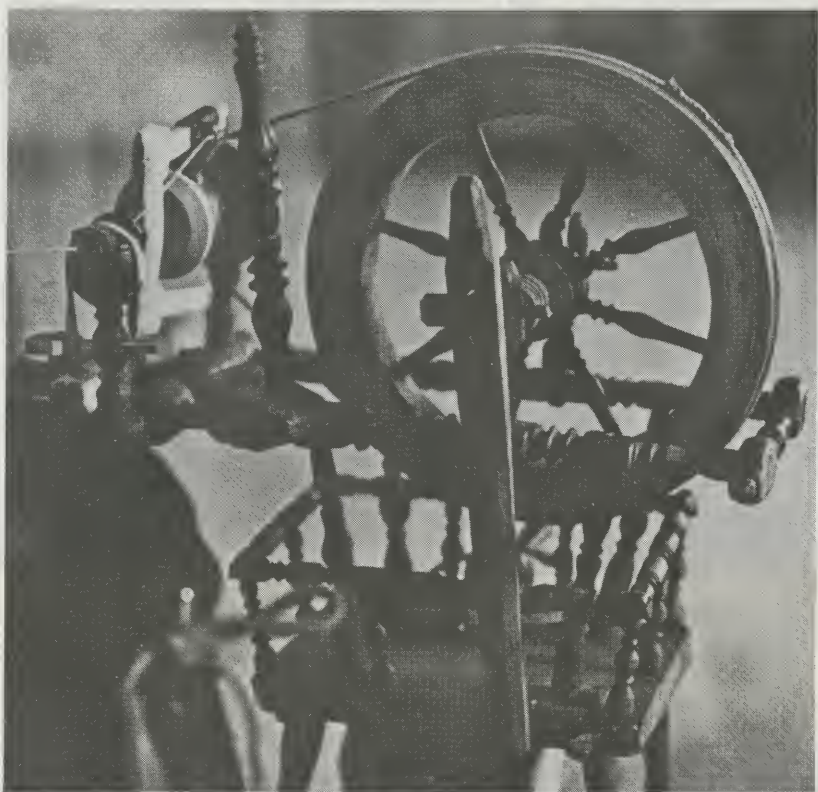
Het spinnen is niet zo'n geweldige kunst als men het eenmaal goed onder de knie heeft. „Ik heb het in drie dagen geleerd,” zegt Petra. Broeder Kandler heeft de techniek in slechts een dag geleerd door

zijn vrouw gade te slaan terwijl zij zijn dochters les gaf. Hij lijkt het spinnen net zo leuk te vinden als de rest van het gezin.

„Het zitten spinnen werkt erg ontspannend,” zegt Ruth. „Je kunt erbij praten en tegelijkertijd iets maken.” Het is wel duidelijk dat de meisjes er veel plezier in hebben deze handenarbeid zo nu en dan met hun ouders te beoefenen. Zij lachen en vertellen grappen. Als de draad van Petra het niet goed lijkt te willen doen, helpen haar grote zussen haar om het probleem op te lossen, terwijl zuster Kandler ondertussen goedkeurend knikt.

In het stadje Eugendorf, waar het gezin Kandler woont is elektriciteit heel duur. Dus wordt er gewerkt bij het zonlicht dat door de ramen naar binnendringt en door de muren wordt weerkaatst. Helga tokkelt op haar gitaar, terwijl de anderen hun pedalen op en neer bewegen en de wol tegelijkertijd voorzichtig tussen hun vingers laten draaien en op de spoel gewonden wordt. De gitaarakkoorden en de heldere stem lijken oneindig veel meer op hun plaats dan een blèrende radio of een praatzieke figuur op de televisie. „Wij doen echt dingen samen,” zegt broeder Kandler, „wij hebben geen TV.” Soms komen vriendinnen, zoals Michele Make van 11 die vlakbij woont, meedoen aan de pret.

Wegens de bijzondere dag (er is een fotograaf om hen te fotograferen), is het hele gezin vandaag in de klederdracht van deze streek gestoken. Evenals de meeste

Oostenrijkers dragen zij de klederdracht af en toe. Zij bezitten zo'n kostuum als onderdeel van hun gewone garderobe. Het is echter vrij zeldzaam dat iedereen op dezelfde dag in klederdracht is gekleed. Helga zegt dat het praktisch is om het kostuum te hebben „Het is heel handig, want het gaat nooit uit de mode,” voegt ze eraan toe. „Tieners, kinderen, ouders — iedereen draagt het. Maar we dragen ook andere kleren, zoals japonnen en spijkerbroeken.”

De wol wordt gebruikt om truien, handschoenen, wanten en kousen te maken. Helga zegt dat het leuk is om zelfgemaakte kleding naar school te dragen. „De meeste andere kinderen zijn er verrukt over,” zegt ze. „Ze gaan naar huis

en dan proberen ze hun kleren net zo te maken.” Zuster Kandler begon pas enkele jaren terug met spinnen (ze leerde het van vrienden). Ze zegt dat zelfgebreide kleding in heel Oostenrijk heel gewild is, maar dat het bijna onbetaalbaar is voor wie het in een winkel wil kopen. (Een met de hand gebreide trui kost ongeveer 2000 shilling 120 gulden in een winkel. Broeder Kandler koopt in de bergen een kilo wol voor 500 shilling 35 gulden.) Het gezin Kandler maakt hun garen uit zuivere natuurlijke wol. (Deze is niet geverfd, zodat de lanoline bewaard blijft. De lanoline maakt de vezel waterafstotend en goed isolerend.) Wanneer men er daarbij rekening mee houdt dat zelfgemaakte kleding een voortdu-

Links: Jonge handen weven op vaardige wijze bruikbare kledingstukken.

Midden: De nationale klederdracht in Beieren is alom bekend.

Rechts: Het is niet moeilijk te leren spinnen, maar het vereist een voortdurende waakzaamheid.

rende herinnering is aan huis en haard, wordt de kleding bijna onbetaalbaar. Helga zegt dat het gezin Kandler heeft ontdekt dat hun talent hen heeft geholpen om vriendschap te sluiten en leden van de kerk in Salzburg en elders te begeleiden. (De wijk Salzburg valt onder de ring München, Duitsland.) Zij gaan in Salzburg naar de kerk. Het spinnen wordt meestal 's winters gedaan. In die tijd komen gezinnen van de kerk uit Duitsland en uit Oostenrijk bij elkaar om onderricht te ontvangen en omdat het zo fijn is om samen te werken. (Eugendorf ligt ongeveer 30 kilometer van de Duitse grens.) „De meeste mensen kennen een nieuwe techniek als ze naar huis gaan en ze hebben weer een waardevolle manier ontdekt om hun vrije tijd te besteden,” rapporteert Helga. Zuster Kandler heeft ook veel werk aan de lessen in spinnen die een onderdeel vormen van haar gezinsverzorgingslessen in de

Zustershulpvereniging. Haar dochters helpen haar bij de demonstraties.

Het gezin Kandler is altijd voorstander geweest van het voorzien in eigen behoefte en zij beschouwen hun spinnewielen en hun wolvoorraad als deel van hun jaarvoorraad. „Wij kunnen in geval van nood altijd nog kleding maken,” zegt Ruth. „Het is een deel van ons programma voor gezinsparaatheid.” Het gezin maalt ook hun eigen tarwe en bakt hun eigen brood, tevens hebben zij de raad van president Kimball om een moestuin aan te leggen met vreugde opgevolgd. Het meeste van wat zij eten hebben zij zelf gekweekt. „In de zomer werken we in de tuin; in de winter spinnen wij wol,” zegt Petra.

Het gezin Kandler was het eerste gezin in Eugendorf dat lid werd van de kerk. Hun goede vriend, Herman Martinz, die net een jaar lid is van de kerk, beschrijft de problemen die op hun pad kwamen:

„Broeder Kandler werkte als dakwerker en loodgieter. Toen de inwoners van het stadje er achter kwamen dat hij lid geworden was van de kerk liepen zijn werknemers weg en verloor hij het contract om het dak van de grote kathedraal te vernieuwen. De patriarch van de ring raadde hem aan om zich er geen zorgen over te maken, daar de Heer hem zou zegenen omdat hij zo dapper was. De stad liet hem links liggen — hij kreeg geen opdrachten meer in Eugendorf. Hij heeft nu echter zoveel werk in naburige dorpen en in Salzburg dat het niets meer uitmaakt.”

Het lid worden van de kerk had tijdelijk ook nadelige gevolgen voor de kinderen. „Ik zat op een katholieke middelbare school. Toen ze er achter kwamen dat

Terwijl de anderen spinnen en weven zorgt Helma voor de achtergrondmuziek.
Rechts: De familie Kandler houdt van samenwerken en ontspanning zoeken in gezinsverband.

we gedoopt waren, kon ik het volgende schooljaar niet terugkomen,” legde Helga uit. Ruth stond al ingeschreven voor de school en ze had al een deel van haar schoolgeld betaald, men vertelde haar echter dat zij niet kon komen en het betaalde geld kreeg zij niet terug. „Maar de leden van de wijk hielpen ons en ze zorgden ervoor dat wij zeker wisten dat zij tenminste onze vrienden waren. Zij hielpen mijn vader met zijn werk. Zij spraken met ons over andere scholen. Zij lieten echt zien dat zij om ons gaven,” zegt Helga. De andere inwoners waren niet met opzet wreed, legt het gezin Kandler uit; zij begrepen het gewoon niet. „Zij dachten dat wij God in de steek hadden gelaten,” zegt broeder Kandler. „Maar nu zij een beetje aan ons gewend zijn, zien ze wel dat wij juist meer naar Hem toegroeid zijn.”

Het gezin kon spoedig weer voor zichzelf zorgen en de meisjes gingen naar andere scholen.

(Vervolg op bladzijde 35)

Geef een toespraak

Door Eric en Gail S. Grover

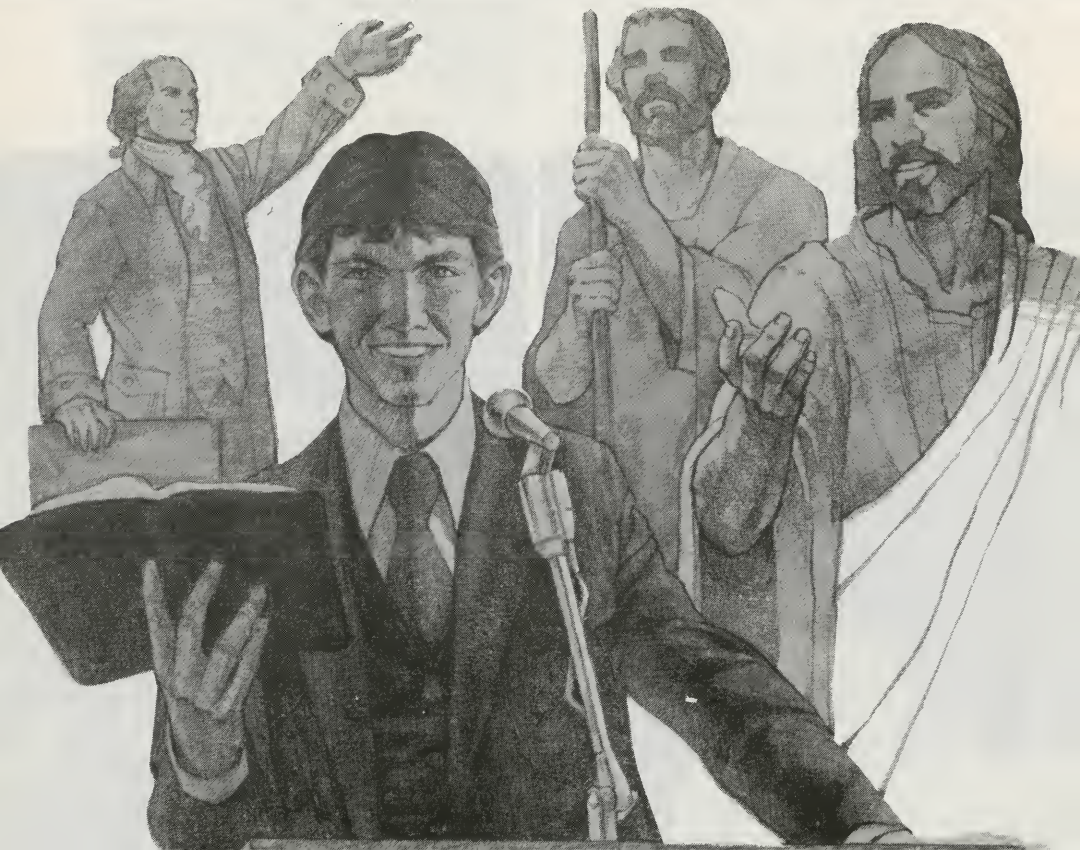
Een van de voornaamste kenmerken van een goede toespraak is dat ze doordringt tot het hart van de luisteraar. Hoewel de aanwezigen misschien niet onthouden wat u hebt gezegd, vergeten ze nooit het gevoel dat u hen hebt gegeven, de geest die zij voelden toen u uw boodschap doorgaf. Of u nu een inspirerende gedachte in de Zondagsschool geeft of in een andere omgeving een toespraak houdt, enkele beginselen voor een toespraak zijn altijd gelijk.

Toespraken die „tot in het hart doordringen” en de luisteraar motiveren,

hebben over het algemeen vijf punten gemeen. Zij (1) trekken de onmiddellijke aandacht van de luisteraar, (2) behandelen een aantal verhalen, ervaringen of interessante gebeurtenissen, (3) hebben een doel, (4) worden onder invloed van de Geest voorbereid en gebracht, en (5) werken naar een slotsom toe.

Het trekken van hun aandacht

De eerste stap bij het maken van een inleiding is het begrijpen van de aanwezigen. In het boek *The Man Nobody Knows* geeft Bruce Barton een gefin-

geerd verslag van de ontmoeting van Paulus met de mannen voor de Aeropagus die baden bij het monument voor de onbekende God. (Zie Handelingen 17:22,23.)

Deze mannen waren de wijzen van Athene — degenen die de mode van die tijd aangaven en die de grappen bedachten. Zij hadden honderden godsdiensten en geloofden in vele goden, zij hadden geen enkele behoefte aan meer van het een noch van het ander. Een zendeling zou in hen geen groep vinden die hem hartelijk welkom zou heten, Paulus was zich daarvan bewust. Hoe zou hij ze benaderen? Hij zou hebben kunnen beginnen met: „Goedemorgen, heren. Ik heb iets nieuws op het gebied van de godsdienst voor u, ik wil het u uitleggen, als u me daar even de tijd voor geeft.” Zijn toespraak zou in een hartelijk gelach verstikt zijn. Een nieuwe godsdienst — het zou hun een zorg zijn.

Paulus begreep echter hoe deze menigte erover dacht. Hij zei in feite het volgende: „Mannen van Athene, toen ik door uw hoofdstraat liep zag ik dat u niet alleen altaren hebt opgericht voor alle gewone goden en godinnen; u hebt er zelfs een gewijd aan de onbekende God. Laat me nu eens een interessant voorval vertellen, heren. De God die u aanbidt zonder zijn naam te kennen, is nu net de God, Die ik vertegenwoordig.” (Bruce Barton, „The Man Nobody Knows,” blz. 102,103.)

De menigte wilde graag meer horen. Paulus had hun aandacht getrokken en nu kon hij met zijn boodschap beginnen. Hij begreep dat hij een doeltreffende inleiding nodig had, u moet eerst iets over uw toehoorders weten — hun belangstelling, hun geloof, hun leeftijd, enzovoort. Daarna kunt u een inleiding kiezen die zowel interessant als toepasselijk is.

Het vasthouden van hun aandacht

Nadat u de aandacht van de toehoorders hebt getrokken, is het noodzakelijk dat u die vasthoudt, gewoonlijk kunt u dit doen door een weldoordacht gebruik van verhalen, illustraties, feiten en gedachten. De allerbeste leraar die ooit heeft geleefd veranderde het leven van de mensen om Hem heen, niet doordat Hij over algemene en abstracte zaken predikte, maar juist omdat Hij eenvoudige verhalen of gelijkenissen vertelde.

„Jezus . . . zat bij de zee. En vele scharen vergaderden zich bij Hem, zodat Hij in een schip ging en daar nederzat, en de gehele schare stond op de oever. En Hij sprak tot hen vele dingen in gelijkenissen . . . zonder gelijkenis zeide Hij niets tot hen.” (Matteüs 13: 1-3,34.)

Terwijl Hij sprak verzamelden de vissers, de boeren, hun vrouwen en dochters en zonen zich om Hem heen en luisterden.

„Een zaaier ging uit om te zaaien,” begon Mij. „En bij het zaaien viel een deel langs de weg en de vogels kwamen en aten het op.” (Matteüs 13:3,4.)

Hij sprak over iets dat zij konden begrijpen! Bijna iedereen kende die ervaring — die diefachtige kraaien hadden al vaak een dag werk verknoeid. „Deze Leraar wist dus iets over de problemen waar zij mee te kampen hadden. Zoiets dachten ze terwijl ze luisterden: „Fijn, laten wij eens horen wat Hij te vertellen heeft.” (Barton, „The Man Nobody Knows,” blz.107.)

Verhalen of gedichten helpen uw toehoorders om te onthouden over welke punten u probeert te spreken. Een toespraak over idealen kan bijvoorbeeld het volgende verhaal bevatten:

Er was eens een jongetje dat Tommy heette, hij liet een gast zijn tekeningen zien — vogels, honden, auto's en huizen. Hij vertrouwde de gast toe dat dat niet zijn beste tekeningen waren. „Mag ik je

beste tekeningen dan eens zien?" vroeg de gast. „O!" zei Tommy, „die moet ik nog maken." (Vaughn J. Featherstone, „Of Mind and Muscle," blz.109.)

Er staan voldoende goede verhalen in de Schriften en in de boeken die u op school of thuis gelezen hebt. Uw eigen ervaringen of ervaringen die u zijn verteld door een grootouder of die u in een oud dagboek hebt gevonden, kunnen uw toespraak warmte geven en verduidelijken. Vertel over uw ervaringen met het evangelie, dikwijls groeit uw getuigenis hierdoor, en het getuigenis van degenen die het horen, groeit eveneens.

Het doel bereiken

Zorg er echter wel voor dat u geen verhalen vertelt die niets met uw kernidee te maken hebben. Het vertellen van iets met als enige reden dat het interessant is of iedereen aan het lachen maakt, verwacht de toehoorders alleen maar. Een toespraak moet een doel hebben, alles wat in de toespraak wordt gebruikt, dient naar dat doel te leiden.

Soms hebben we zoveel ideeën en gedachten die we willen spuien dat wij voor de verleiding bezwijken om veel verhalen te vertellen die niets met elkaar te maken hebben. Terwijl al die verhalen doeltreffend zouden zijn als zij op de juiste tijd zouden worden verteld, gaat hun waarde verloren indien zij gecombineerd worden met veel verhalen die er niets mee te maken hebben. De volgende situatie is hier het resultaat van:

Een boer kwam de stadsgehoorzaal binnen om een gastspreker te horen. De toespraak duurde zo lang, dat de boer naar buiten slenterde om een luchtje te scheppen. Een buurman die toevallig langs kwam vroeg: „Jim, waar heeft hij het over?"

„Ik weet het niet," antwoordde hij. „Hij heeft het nog niet gezegd."

Begin uw voorbereiding ruim op tijd,

zodat hetgeen u wilt zeggen goed opgebouwd is en nieuwe en interessante inlichtingen bevat. Verzamel daarbij gedachten en verhalen, inlichtingen en artikelen en berg ze ordelijk op. Houd een verslag bij van uw eigen ervaringen. U zult dan spoedig voorbereid zijn om over vele onderwerpen te spreken en het spreken wordt voor uzelf veel aantrekkelijker.

Het spreken onder invloed van de Geest

President Harold B. Lee heeft eens tijdens een conferentie gezegd: „U kunt geen vuur aansteken in een andere ziel, tenzij er in uw ziel vuur brandt." (Leadership, *Sentense Sermons*, samengesteld door Dean Zimmerman, blz.128.) Dit is ongetwijfeld het allerbelangrijkste advies dat een spreker dient te onthouden. Geloof in wat u zegt en zorg dat u tijdens uw toespraak de Geest des Heren bij u hebt. Voldoende voorbereiding gepaard met gebed, is van wezenlijk belang, evenals het gehoorzamen aan de beginselen waarover u spreekt. U moet echter ook bedenken dat u geen spreker met talent behoeft te zijn om een krachtige boodschap te kunnen brengen. Indien u uw hemelse Vader bij uw voorbereiding betreft, is Hij u nabij terwijl u spreekt.

Het eindigen op het juiste moment

Het laatste punt dat u moet overdenken is hoe en wanneer u uw toespraak gaat besluiten. De slotopmerkingen — de opmerkingen die uw toespraak afronden — dienen wat de tijd betreft te worden gecontroleerd, zodat de toehoorders zich opgebouwd voelen in plaats van uitgeput. Hebt u een spreker wel eens tot viermaal toe horen zeggen: „Tot slot . . ." en daarna geluisterd hoe hij telkens weer vijf tot tien minuten doorging? Een spreker die na het hoogtepunt van zijn

toespraak als maar doorgaat is even vermoeiend. Mark Twain schreef:

„Enkele jaren geleden in Hartford (Connecticut) gingen we op een warme en broeierige avond allemaal naar de kerk om het jaarverslag van de heer Hawley te horen. De heer Hawley was een zending die ter plaatse arbeide en mensen zocht die bijstand nodig hadden, maar er niet om wilden vragen. Hij vertelde over het leven in kelders, waar armoefroef was: hij gaf voorbeelden van heldedaden en toewijding aan de armen. „Als een miljonair wat geeft,” sprak hij, „maken we er heel wat drukte over. Deze drukte is misplaatst, want de koperstukjes van de behoeftige vrouw hebben een veel grotere betekenis.”

Welnu, Hawley maakte me werkelijk vrijgevig. Ik kon nauwelijks wachten tot hij klaar was. Ik had \$400 op zak. Ik wilde dat weggeven en nog geld lenen om meer te kunnen geven. Je kon aan de

mensen zien dat zij zaten te springen om hun geld weg te geven. Maar in plaats van op dat moment een collecteschaal door te sturen, ging hij maar door met praten, terwijl hij praatte werd het als maar heter, en we werden als maar slaperiger. Mijn enthousiasme nam af — nam af met \$100 per keer — en toen de collecteschaal eindelijk werd doorgegeven, gapte ik er tien cent van af.” („Thesaurus of Anecdotes,” blz 58,59.) Wacht niet met het beëindigen van uw toespraak tot uw toehoorders niet meer luisteren.

Een toespraak dient begrijpelijk te zijn, rond een doel te zijn gebouwd en duidelijk te worden uitgesproken. Indien dat gebeurt, verrijken de gedachten die u naar voren hebt gebracht het leven van uw toehoorders, en u komt zo ver dat u het heerlijk vindt om de Heer en uw naasten te dienen door een welsprekende en pakkende toespraak. □

EEN HECHT GEZIN – Vervolg van bladzijde 31

Het gezin Kandler heeft nu een grote, nieuwe flat boven een winkel en zij hebben een grote achtertuin, die zij als moestuin gebruiken.

„De kerk is alles voor me,” zegt Helga. „Ik weet dat zij waar is en dat onze hemelse Vader voor ons wil zorgen als wij de geboden gehoorzamen.” Zij spreekt vol bewondering over haar vrienden die op zending zijn: „Ik weet dat zij de kerk in Oostenrijk zullen sterken, zowel tijdens hun zending als na hun thuiskomst.”

Ruth zegt dat zij blij is met de nauwe vriendschapsbanden die zij met de andere jonge mensen in de wijk heeft. „Ik voel dat het mensen zijn die ik kan vertrouwen en dat ik me niet anders hoef voor te doen dan ik ben om aanvaard te worden. De jonge mensen van de wijk zijn onze vrienden. Wij zien elkaar dik-

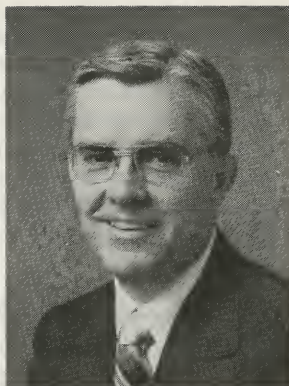
wijls in Salzburg en dan gaan we een kasteel bezoeken, in de parken wandelen of de markt inkopen doen.”

Door hun eigen garen te spinnen, helpt het gezin een traditie in stand te houden die een eeuw geleden nog overal in hun land werd geëerd. In die tijd kreeg elke vrouw een spinnewiel als huwelijkscadeau, terwijl iedereen zelfgemaakte kleding droeg. „Ik geloof dat het leren spinnen heel nuttig is,” zegt Petra. „Het is iets dat ik mijn vrienden ga leren en dat ik aan mijn kinderen ga leren om hen te helpen het te begrijpen.”

Als men ziet hoe het gezin samenwerkt, als groep in gebed knielt en over hun getuigenis van de waarheid van het herstelde evangelie van Jezus Christus spreekt, lijkt het gemakkelijk om de stelling van Petra toe te passen op hun geloof in de kerk. „Het is heel nuttig. Wij gaan het aan onze vrienden leren en hen helpen om het te begrijpen.” □

U, de leiders van 1988

Door ouderling M. Russell Ballard
Van het Eerste Quorum der Zeventig

Ik wil mij tot u richten met hetgeen naar mijn mening de grootste invloed op uw leven zal hebben — de kerk zoals ik geloof dat deze er over tien jaar uit zal zien. Kijk eens naar 1978 en probeer u dan voor te stellen hoe de kerk er in 1988 uit zal zien. Houd daarbij alstublieft het volgende voor ogen: Hoe de kerk er in 1988 uitziet, hangt in grote mate af van de wijze waarop u voorbereid bent om uw rechtmatige rol in het prachtige evangelie van Jezus Christus, zoals dat op aarde is hersteld, te aanvaarden.

Het heeft achtennegentig jaar, van 1830 tot 1928, geduurd voordat de eerste honderd ringen van de kerk waren georganiseerd en vierentwintig jaar, van 1928 tot 1952, voordat het tweede honderdtal ringen was georganiseerd. In 1960 werd de driehonderdste ring georganiseerd; in 1964 de vierhonderdste. In 1973 hadden we zeshonderd georganiseerde ringen en in 1975 zevenhonderd. De achthonderdste kwam in 1977 tot stand en de negenhonderdste op 19 maart 1978. (De duizendste ring werd op 18 februari 1979 georganiseerd.)

Veronderstel dat de kerk honderd ringen per jaar organiseert. Ik geloof dat het tempo nog hoger zal komen te liggen; dat leid ik af uit de getallen die ik u al heb

gegeven. Maar bij wijze van voorbeeld wil ik schatten dat wij in 1988 een kerk zullen zijn met 2.500 ringen. Nu wil ik graag dat u het eens als volgt bekijkt: Waar zijn de 2.500 ringpresidenten van 1988? Waar zijn hun raadgevers, hun uitvoerend secretarissen, administrateurs? Waar zijn de 30.000 hogeraadsleden? En veronderstel eens dat elke ring gemiddeld tien units heeft — dat is ongeveer het gemiddelde aantal units dat een ring nu heeft — waar zijn die 25.000 bisschoppen, ... eerste raadgevers, tweede raadgevers, uitvoerend secretarissen, administrateurs, presidenten van ouderlingenquorums en hun raadgevers, presidenten van zeventigen, groepsleiders hogepriesters en hun raadgevers, ZHV- presidentes en hun raadgeefsters, Jeugdwerkpresidentes en hun raadgeefsters, enzovoort, enzovoort? Waar zijn ze? Ik zou u erop willen wijzen dat u dat wel eens zou kunnen zijn. De volgende vraag die ik u nu zou willen stellen luidt: Bent u gereed om de positie die de Heer, naar mijn overtuiging, voor u in gedachten heeft in 1988 te aanvaarden?

Velen van u zijn tussen de negentien en vijfentwintig. Realiseert u zich hoeveel van onze ringpresidenten vóór in de der-

tig zijn? Hebt u enig idee hoeveel bischoppen er in de kerk presideren die nog niet eens dertig zijn? Misschien wel meer dan u ooit had gedroomd.

Ik geloof dat uw geboorterecht iets heel bijzonders is, daar het verband houdt met de hemelse Vader en zijn eeuwig plan. Ik geloof dat uw geboorterecht, het voorrecht en het recht dat u hebt om een lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen te zijn, een heel heilig voorrecht is. En ik geloof niet dat u dat per ongeluk hebt gekregen. Ik geloof dat u voor uw geboorte enkele heel belangrijke verbonden hebt gesloten en beloften hebt afgelegd aan uw hemelse Vader.

Ik geloof dat wij allemaal ons eigen leven bijzonder goed en nauwkeurig moeten evalueren. Leven wij in elk opzicht overeenkomstig de beloften en de zegeningen die onze hemelse Vader voor ons heeft bestemd? Is er iets in ons leven dat wij beter zouden kunnen doen? Dragen wij een overtreding met ons die nodig uit de weg geruimt moet? Bereiden wij ons in elk opzicht voor om de roepingen die onze hemelse Vader voor ons heeft bestemd te vervullen?

Precies drie weken geleden kreeg ik de opdracht om een ringpresidium te reorganiseren — ik moest het samen met de Heer en een regionale vertegenwoordiger klaren. Het is een ontzagwekkende opdracht om alle priesterschapsleiders van de ring te moeten interviewen met de wetenschap dat uiteindelijk de man die de Heer heeft uitgekozen moet worden geroepen. Ik vastte, ik bad en zocht de leiding van de Heer — en toen gebeurde er iets heel interessants. Terwijl wij al die priesterschapsleiders aan het interviewen waren kwam er een man binnen. Hij kwam me zo bekend voor alsof ik hem mijn hele leven had gekend. Ik stond op en gaf hem een hand, daarna zei ik: „Ik ken u. Waar komt u vandaan?” Hij zei

daarop: „Broeder Ballard, ik heb u maar eenmaal eerder ontmoet en dat was elf maanden geleden en het duurde maar twee of drie minuten.” Ik wil tot u getuigen dat de Heer mij op het moment, dat hij binnenstapte, heeft laten weten dat hij de ringpresident moest worden.

Nadat hij geroepen was en hem tijdens de dienst op zondagmorgen steun was verleend, riepen wij hem om tot de heiligen te getuigen en hij vertelde de heiligen dat zijn vader patriarch was in een naburige ring en dat zijn moeder daar ZHV-presidente van de ring was, dat hij zijn vader en moeder had opgebeld om er met hen over te spreken — ik had hem daar toestemming voor gegeven. Zijn moeder had gezegd: „Zoon, je hoeft mij niets te vertellen. Je bent geroepen om ringpresident te worden.”

„Hoe wist u dat?” had hij gevraagd.

„Ik was om half een in de keuken,” zei ze, „en toen werd mij gewoon door de macht van de Geest bekendgemaakt dat mijn zoon zojuist tot ringpresident was geroepen. Je vader was even naar de winkel en toen hij thuiskwam, liep hij de keuken binnen en zei: ‚Zeg mama, ik heb het sterke gevoel dat onze zoon tot ringpresident is geroepen.’”

Hoe weet een ringpresident wie er bischop moet worden? Hoe weet een algemene autoriteit wie er ringpresident moet worden? Hoe weet de president van de kerk wie er een algemene autoriteit moet worden? Ik zal u zeggen hoe ik denk dat dat in elkaar zit. Ik geloof in openbaring — dat doet u ook — en ik geloof dat de Heer bezig is u te leren kennen. U, zendelingen die zich voorbereid om naar uw zendingsveld te vertrekken, laat geen dag van uw zending voorbij gaan zonder dat u de Heer laat zien dat u betrouwbaar bent, dat u trouw bent, dat u toegewijd bent, dat u zich aan uw verbonden houdt, dat u voor Hem gekozen hebt, want Hij leert heden de

jongemannen en de jonge vrouwen van de kerk kennen. Elke dag van uw leven leert Hij u beter kennen. Nadat Hij u heeft gadeslagen en nadat u uw trouw hebt betoond door de wijze waarop u Hem dient en door de wijze waarop u in uw leven de juiste prioriteiten stelt, komt er een dag waarop er een nieuw hogeraadslid, er een presidente voor de Zustershulpvereniging of voor het Jeugd-

Hoe de kerk er in 1988 uit zal zien, hangt in grote mate af van de wijze waarop u bent voorbereid om uw taak in het heerlijke evangelie van Jezus Christus, zoals dat op aarde is hersteld, te aanvaarden.

werk, er een bisschop of een ringpresident nodig is; en waarop de Heer de verantwoordelijke priesterschapsleider laat weten dat u klaarstaat omdat u trouw bent geweest in het bewaren van de verbonden die u voor uw geboorte hebt gesloten.

Ik wil u met alle kracht die in mijn ziel schuilt aanmoedigen om een echte band met de Heiland der wereld op te bouwen. Ik weet niets dat belangrijker is dan te weten dat u in harmonie met Hem leeft. Ik geloof beslist niet dat dat iets eenvoudigs is; ik geloof dat het veel van uw leven eist. Het betekent vasten, het betekent machtig gebed, het betekent trouw en toegewijd dienstbetoon, het betekent dat u gelukkig bent met ijverig werkzaam zijn voor de goede zaak.

Mag ik u aanmoedigen om bij het bidden te bedenken tegen Wie u spreekt. Ik heb zendelingen, mijn eigen kinderen en

anderen horen bidden; en soms bekruipt mij het gevoel dat wij niet weten tegen Wie wij spreken.

Mag ik u over een bijzondere ervaring vertellen. Kort nadat ik tot het Eerste Quorum der Zeventig was geroepen ging ik terug naar mijn zendingsgebied in Canada. De daaropvolgende maand hielden wij in oostelijk Canada een plechtige vergadering voor alle priesterschapsleiders. Het Eerste Presidium, de Twaalven en een van de assistenten van de Twaalf kwamen er voor over. Het was een heerlijke ervaring. Ik werd tot voorzitter benoemd omdat ik de presiderende priesterschapsleider in dat gebied was.

Na afloop van de plechtige vergadering begeleidde ik het Eerste Presidium naar hun hotel. De broeders wensten me een goede nacht toe en gingen naar hun kamer. De secretaris van president Kimball werd bij de receptie van het hotel opgehouden, dus ging ik naar hem toe om hem aan te bieden de sleutel naar president Kimball te brengen, zodat hij in zijn kamer kon. Hij reikte mij de sleutel aan. Ik nam de lift naar de negende verdieping en liep de gang in. Daar zag ik president Tanner en president Kimball. Ik zei: „Alstublieft, president, uw sleutel.”

Hij bedankte mij op zijn eigen hartelijke manier en daarop pakte president Tanner mijn arm en zei: „Russ, hoe zou je het vinden om even binnen te komen en samen met ons te bidden?” Dat had ik nog nooit meegemaakt en ik ging samen met president Kimball de kamer van president Tanner binnen. Een ogenblik later kwamen president Romney en de andere broeders binnen. Ik was ontroerd. Toen wij rond dat bed knielden sprongen de tranen in mijn ogen.

Ik knielde naast president Tanner neer en ik geloof dat hij voelde wat er met mij gebeurde, want hij zei: „President, wij zouden graag zien dat u vooringing in ge-

bed.” En toen hoorde ik een profeet bidden. Uit dat gebed leerde ik een grote les. Ik voelde de Geest zoals ik Hem nog nooit gevoeld had — dat begrijpt u wel — want als er een profeet met God spreekt, is het alsof grote vrienden met elkaar spreken.

In een heel kort gebed zei hij onder meer het volgende: „En, hemelse Vader, wij bidden U bovenal dat onze arbeid van vandaag voor U aanvaardbaar is.” Dat drong diep in mijn hart door, dieper dan ooit iets anders over het beginsel gebed tot mij is doorgedrongen. Ach, dat elk van ons aan het einde van de dag altijd gevonden mag worden in een pleidooi voor de Heer of de pogingen van die dag voor Hen aanvaardbaar mogen zijn! Daar schuilt een geweldige kracht in. Er schuilt grote kracht in het besef dat Hij onze Vader is, dat wij zijn zoons en dochters zijn en dat wij zijn boodschappers zijn. Moge onze arbeid altijd aanvaardbaar zijn.

De afgelopen elf maanden ben ik onder de indruk geweest van de kracht en de grootsheid van deze prachtige kerk. Ik ben in Korea geweest en in de Filipijnen, in Guam, in Hongkong, in Engeland, door de hele Verenigde Staten en in delen van Canada en ik getuig tot u dat de Heer snel voorwaarts gaat bij het redden van hen die eerlijk van hart zijn. Zoals ik het zie gaat de kerk vooruit in een mate die bijna recht evenredig is aan de toewijding en de trouw van de priesterschapsleiders, die biddend hun weg zoeken en daarop leiding van de Heer ontvangen.

Ik ben in de gelegenheid veel mensen te interviewen. Onlangs sprak ik met een jongeman die op zending wilde. Ik stelde hem een zeer indringende vraag, die ik elk van u zou willen stellen — en in het bijzonder de zendelingen. „Hebt u het Boek van Mormon van het eerste tot en met het laatste woord gelezen? Hebt u

het gelezene overdacht en hebt u erover gebeden, en weet u dat het waar is?” Wanneer u uw zendingsgebied betreedt en het leven leert kennen, zult u heel wat tegenstand ontmoeten. U zult voortdurend worden beproefd. Met dat oogmerk zijn wij hierheen gezonden — om te bepalen hoe trouw en hoe toegewijd wij werkelijk zijn. Dus komt de beproeving. Enkelen van u zijn teruggekeerd

Ik schat dat wij in 1988 een kerk zullen zijn met 2500 ringen . . . Waar zijn de 2500 ringpresidenten van 1988? Waar zijn hun raadgevers, de 30 000 hogeraadsleden? . . . Die 25 000 bisschoppen, ZHV-presidentes, enzovoorts?

van uw zending en toch wordt u nog beproefd — hebt u dat gemerkt? Het valt allemaal niet mee, nietwaar? Maar indien u een fundament onder u hebt opgebouwd, een stevig eigen getuigenis dat Joseph Smith een profeet van God was en dat hij in dat bos omhoog keek toen God, de eeuwige Vader, en zijn Zoon, Jezus Christus, aan hem verschenen en indien u een eigen getuigenis hebt dat hij het Boek van Mormon door de macht van God vertaalde, dan hebt u niets te vrezen. U zult voorbereid zijn. Indien u dat huiswerk niet hebt gemaakt, dan zou ik tot u willen zeggen: „Ga naar huis en ga aan de slag.”

Wilt u van mij de opdracht aanvaarden om het Boek van Mormon te lezen, te bestuderen en te overdenken en uw eigen sterke getuigenis over de zending van de

profeet Joseph Smith, de goddelijke herkomst van het Boek van Mormon en de zending van de Heer Jezus Christus op te bouwen? Wanneer u deze drie opdrachten volbrengt, zeg ik u dat u in 1988 of eerder klaar zult staan wanneer de Heer door middel van een priesterschapslei-

„Omstreeks half één was ik in de keuken,” vertelde ze, „en toen werd mij gewoon door de macht van de Geest bekendgemaakt dat mijn zoon zojuist was geroepen tot ringpresident.”

der die over u presideert naar u wijst en zegt: „We hebben een president nodig voor het ouderlingenquorum; kom die roeping op u nemen. Wij hebben een ZHV-presidente nodig; kom die roeping op u nemen.”

Wanneer wij een kerk hebben die zo levend is en die zich zo uitbreidt als ik dat voor 1988 voorzie, zou ik absoluut niet verbaasd zijn als velen van u, die hier zitten, tegen die tijd zitting hebben in ringpresidiums, bisschappen, leidersposities in de ringen, in een hoge raad en mogelijk zitten er misschien wel een of meer van u in de algemene besturen van de kerk. U zult uitsluitend een roeping ontvangen, wanneer u daarvoor klaar bent.

Ik begrijp nu volkomen waarom de profeten hebben gezegd dat de Heer enkele van zijn meest uitgelezen geestelijke zoons en dochters voor deze laatste dagen heeft achtergehouden. Ik begrijp waarom u bent achtergehouden om nu op aarde te komen; omdat Hij u nodig

heeft. Hij heeft u nu harder dan ooit nodig voor het opbouwen van zijn koninkrijk. En het koninkrijk van 1978 zal groeien en zich naar de nieuwe horizonthen van 1988 uitbreiden — recht evenredig aan de mate waarin u bent voorbereid om uw opdracht tot het leidinggeven in het koninkrijk van God te aanvaarden. Wij moeten ons beslist voorbereiden op die langverwachte dag waarop de Heiland der wereld zal zeggen: „Het is genoeg geweest,” om dan te komen en als Koning der koningen over zijn eigen koninkrijk op deze aarde te regeren.

Moge God u allen zegenen. U bent ons zo dierbaar. Wij, de broeders zijn onder de indruk van de goede kwaliteit van de jeugd van de kerk. Waar ik ook ga, naar welke ring ook, zie ik gezichten zoals die van u; dat stelt me gerust, want ik geloof dat we in goede handen zijn. Ik vraag u echter in alle oprechtheid, met alle kracht die in mij is, corrigeer dat in uw leven wat gecorrigeerd moet worden, ga vandaag nog naar uw bisschop. Als er verbonden zijn die u moet versterken, schrijf ze dan vanavond nog in uw dagboek. Besluit wat u beter moet doen en leg de volgende belofte af: „Hemelse Vader, ik wil in elk opzicht klaar staan — zowel geestelijk, fysiek als emotioneel — voor wat U ook van mij vragen wilt voor de opbouw van uw koninkrijk.”

Moge u vrede in uw hart vinden in de wetenschap dat alles goed is. In de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

Uit een toespraak die op 16 mei 1978 voor de studenten van de Brigham Young Universiteit is gehouden.

De gang van zaken

Door Patricia A. Azure

„Ik ben volkomen tevreden met de gang van zaken.” Deze woorden heb ik acht jaar geleden tegen mijn moeder gezegd. Ik hoor het mezelf nog zeggen.

Eigenlijk was ik niet gelukkig. Ik zat soms zo in de put dat ik echt overwoog om er een eind aan te maken, ik had nachtenlang wakker gelegen om te bedenken hoe ik het zou doen. Ik kon alleen maar in slaap komen met behulp van slaappillen. Mijn moeder had mij twee jaar daarvoor al geschreven dat ze in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gedoopt was. Ik kende die kerk als de mormoonse kerk en ik dacht: „Wat heeft ze in vredesnaam aangehaald! ”

Toen kwam moeder ons opzoeken, ze had veel boeken en brochures bij zich. Ze probeerde met mij over het evangelie te praten, maar ik zei tegen haar: „Ik ben volkomen tevreden met de gang van zaken.” Ik kon zien dat zij gelukkig was en het leek wel of zij iedere keer dat zij over het evangelie sprak, begon te stralen, maar ik luisterde niet naar haar.

Mijn man is honderd procent Indiaan en ik heb ook Indiaans bloed. Mijn hele leven had ik de Indianen bestudeerd en mij afgevraagd waar ze vandaan kwamen. Mijn moeder zei dat ik dat te weten zou komen als ik het Boek van Mormon zou lezen. Ze zei ook dat er iets in 3 Nephi stond waaraan ik veel vreugde zou beleven. Ik kon merken dat het heel belangrijk voor haar was en omdat ik van haar hield, beloofde ik haar dat ik het zou lezen. Ze liet een exemplaar voor me achter en tevens wat andere boeken en brochures. Nadat zij vertrokken was, ging ik op mijn kamer het Boek van Mormon lezen. Ik kon er niet afblijven.

Steeds als ik uit mijn slaapkamer kwam, vertelde ik mijn gezin wat ik gelezen had; in twee weken had ik het boek helemaal uit. Ik wist dat het waar was.

Ik had tweeëntwintig jaar lang gerookt, maar toen ik mij realiseerde dat het mormonisme waar was, vroeg ik de Heer heel oprecht om mijn verlangen naar tabak weg te nemen. Sinds die dag heb ik niet meer naar een sigaret getaald. Ik las de brochure die mijn moeder had achtergelaten en de Leer en Verbonden, en de Parel van Grote Waarde en *Een wonderbaar werk en een wonder*.

Dit gebeurde allemaal in het najaar van 1969; mijn kinderen, mijn zusje Dolores en ik werden in het daaropvolgende voorjaar gedoopt. Twee jaar later bezocht mijn zusje Carolyn een van onze gezinsavonden en daarna vroeg ze me of ik haar de zendingen wilde sturen. Alle drie de dochters van mijn moeder zijn nu lid van de kerk, en ik dank mijn hemelse Vader dagelijks omdat Hij haar naar mij toezond, toen ik haar hard nodig had. Ik kan nu naar waarheid zeggen: „Ik ben volkomen tevreden met de gang van zaken.” □

